

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

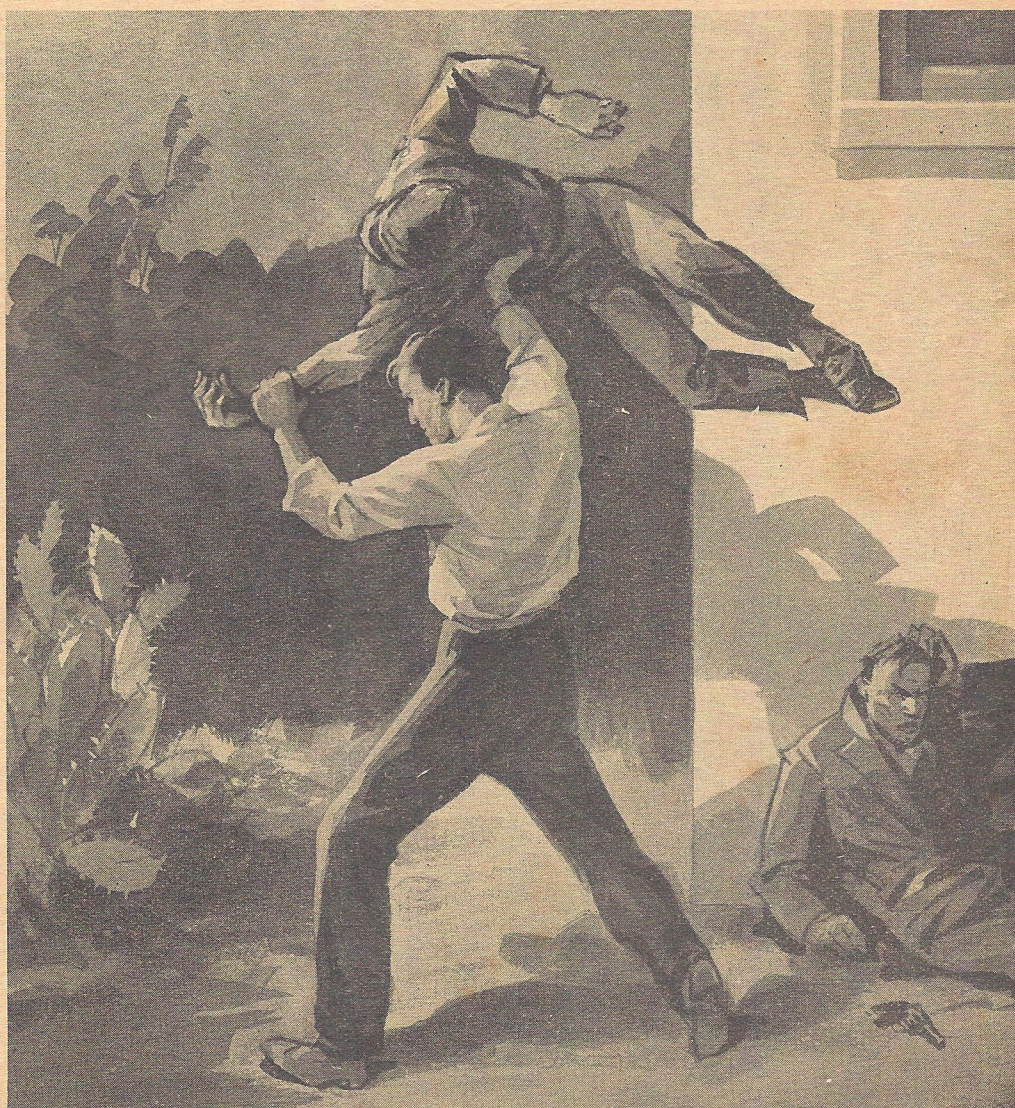

Cord Lister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE ONTVOERING UIT DE AUTO

20 cent

No. 1200

Henderson wierp den bandiet in een boschje cactussen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De ontvoering uit de auto

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

RAFFLES VERVEELT ZICH EN MAAKT REISPLANNEN.

Brand bleef een oogenblik stilstaan op den drempel van de deur, die toegang gaf tot de leeskamer en de vraag, die hem op de lippen lag, bestierf er op.

Hij bleef zwijgend kijken naar Raffles, die, met een boek in de hand, in een gemakkelijken stoel bij de zware ebbenhouten tafel was gezeten, die zoo dicht mogelijk bij een van de beide groote, thans openstaande vensters was getrokken. Het was een verrukkelijk mooie dag in het laatst van Augustus, maar toch verkondigde een zeker iets in de lucht, onbestemd, de nadering van den herfst aan.

Van uit den grooten tuin, voor die wijk in Londen een groot park, drongen de geuren van jasmijn en kamperfoelie, late rozen en thijm door het wijd geopende venster naar binnen.

Het was tamelijk laat in den middag en Brand bemerkte tot zijn verbazing, dat Raffles sliep. Hij lag achterover in zijn stoel en weer merkte

Brand op, hoe het uiterlijk van Raffles aantrekkelijk bleef in deze houding, die iederen anderen man zeker niet op het voordeeligt zou hebben doen uitkomen.

Zijn lange, donkere wimpers teekenden donkere schaduwen op zijn bleeke wangen, zijn mond was gesloten en hij ademde rustig als een kind.

Dit alles had niets, wat den jongen man kon verbazen. Wat hem verwonderde was het feit alleen, dat Raffles sliep op dien tijd van den dag — en dat met Thomas à Kempis, een werk, dat hij boven alle andere stelde.

Brand zuchtte heel even, trad de kamer binnen en sloot de deur achter zich.

Hij trachtte het zoo zacht mogelijk te doen, maar zelfs dit schier onhoorbaar gerucht deed Raffles uit zijn sluimering ontwaken.

En Brand keek in een paar groote, grijze oogen, die voor een korte wijle hun glans als

van koud staal schenen te hebben verloren. Zoo is ook de blik van een kind, dat in den vroegen morgen door zijn moeder wordt gewekt.

Hij keek zijn onafscheidelijken vriend enkele seconden zwijgend aan, met een glimlach op de lippen en zeide toen:

„Het komt me voor, dat ik geslapen heb, vriend Brand!”

„Dat zou men tenminste wel zeggen, als niet alle uiterlijke teekenen bedriegen,” antwoordde Brand droogjes.

Hij keek den man, die al zoovele jaren zijn leven met hem deelde, wiens diepste geheimen hij kende — op zeer weinige na, waarnaar hij nooit onderzoek had willen doen — een kort oogenblik zwijgend aan en vervolgde toen:

„Luister eens, Edward, dat gaat zoo niet langer! Kom er rond voor uit, je verveelt je!”

„Zou ik het nog kunnen ontkennen?” vroeg Raffles met een zwak glimlachje en lusteloos naar buiten kijkend in den tuin, die door den zonnegloed overgoten werd.

„Onmogelijk!” antwoordde Brand, hoofdschuddend. „Iedere ontkenning zou nutteloos zijn. Het springt in het oog. Het is onloochenbaar — en dit middagslaapje zou aanstonds het tegendeel bewijzen, als je het wilde tegen spreken.”

„Dit middagslaapje! Wat een verschrikkelijk woordje! Je brengt het onwillekeurig in verband met dikbuikigheid, jicht en naderende kindschheid.”

„Je weet heel goed,” hernam Brand, „dat daarvan geen sprake is — het is geen ouderdom — het is werkloosheid. Wij hebben hier te doen met een van je regelmatig terugkeerende buien van melancholie, Weltschmerz of hoe je het anders wilt noemen!”

„Mijn waarde, die Weltschmerz is permanent!” zei Raffles, en hij wendde met een ruk zijn gelaat naar Brand om. „Je kent me lang genoeg om dat te weten. De oorzaak is alleen, dat ik ben, wie ik ben en dat mijn beroep is, wat ik er van gemaakt heb. Wat echter mijn verveling betreft — ik vrees, dat ik die bezwaarlijk zal kunnen loochenen, nu je mij zooeven als het ware op heeterdaad hebt betrapt. Maar ik geloof, dat ik er achter ben. Het is Londen, dat mij zoozeer terneerdukt. Versta mij goed, ik hou bijzonder veel van deze stad, maar ik heb er den laatsten tijd te veel in gewandeld.”

„Wat wil je daarmee zeggen?”

„Begrijp je dat niet? Gedurende de laatste maanden hebben wij beiden van die tochten gemaakt door de donkerste wijken van deze prachtige en tegelijkertijd zoo verschrikkelijke stad en ik behoef je er toch zeker niet aan te herinneren, dat wij daarbij tot aan onze knieën, wat zeg ik — tot aan de schouders, tot aan de

lippen, hebben gewaad in een poel van ellende, zoo ontzaglijk groot, zoo diep, dat hij wel onpeilbaar moest lijken. Wij hebben daar een bijna eindeloze rij zien voorbijtrekken van ongelukkigen, die tot misdaad waren vervallen — bijna voor de helft van alle gevallen daartoe gebracht door droeve omstandigheden van het leven. Ik zeg en blijf volhouden, dat menig mensch steelt, bedriegt of moordt, omdat hij ziek is, naar lichaam en vooral naar geest, en men wordt ziek naar den geest door overerving, door armoede, door gebrek aan geregeld werk en door wat de heeren psychiaters „het milieu” noemen. Om kort te gaan — volgens mij is misdaad nog al eens een kwestie van gezondheid.”

„Maar wat kan dit alles met je verveling te maken hebben?”

„Het is geen echte verveling, Brand — het is veeleer afkeer — het is walging. Het waren vreeselijke maanden, die wij daar samen hebben doorgebracht in die woestijn van Londen, in het East End, in White Chapel, in Houndsditch — in de havenwijken. En het ergste van alles — ik heb daarginds veel geld achtergelaten . . . in twee en een halve maand omstreeks 18.000 pond. Welnu, dat geld was als een druppel op een gloeienden steen. Ik krijg den indruk, dat al mijn werk nutteloos is. Millioenen heb ik aan die ongelukkigen geschonken — en het was, alsof ik, als een kind, een emmertje water droeg naar de zee!”

„Zeg dat niet! Je weet wel beter! Zonder jouw giften waren tientallen gezinnen ten onder gegaan en honderden menschen zouden van gebrek en ellende zijn omgekomen!”

„Het is mogelijk!” zei Raffles op zachten toon en een kort oogenblik verborg hij het gelaat in de handen en zat voorovergebogen, zwijgend.

Nu stond hij op, wierp het boek op de tafel, keek naar buiten in den geurenden tuin en hernam schouderophalend:

„Misschien zie ik dat alles te zwart in. Of beter gezegd — want men kan het niet te zwart inzien — ik laat het te veel op mij inwerken. Hoe het zij — die maanden hebben hun terugslag gehad en ik gevoel mij lusteloos, leeg, slap en zonder veerkracht.”

„Maar daar zijn toch geneesmiddelen tegen,” wierp Brand hem tegen. „Waarom zouden we niet een klein reisje maken?”

„Goeie hemel, Brand — ik ben toch geen corpulente slagersvrouw, die door haar dokter naar Wiesbaden gezonden wordt?”

„Het behoeft niet bepaald Wiesbaden te zijn,” hernam Brand schouderophalend. „Het mag mijnentwege ook de Riviera zijn — of Tanger! Luister eens — ik heb een goed plan. Zeg mij eerst eens, hoe het staat met onze nieuwe vlieg-machine! Je kunt je wel voorstellen, dat ik er bijzonder nieuwsgierig naar ben!”

„Wilde je met „De Draak” op reis gaan?” vroeg Raffles spottend. „Naar Madrid bijvoorbeeld? Weet je wel, dat wij met mijn nieuwe machine binnen vier uren heen en terug zouden kunnen gaan?”

„Je drijft er zeker den spot mee?” vroeg Brand op een toon van ongeloof.

„Volstrekt niet! Mijn verbeteringen hebben de snelheid — de maximum snelheid wel te verstaan — tot bijna 600 K.M. opgedreven!”

„Maar Edward, dat klinkt als een sprookje!” kreet Brand, die naast Raffles was komen staan.

„Waarde Charles — toen omstreeks vijftien jaar geleden Blériot voor het eerst over het Kanaal vloog met een toestel, dat uit constructief oogpunt eigenlijk een onding was, sprak men ook van een sprookje. Zijn eendekker, uit dunne latten, pianosnaren en linnen samengesteld, legde in een uur tijds iets meer dan zestig K.M. af, een snelheid, die nu belachelijk wordt genoemd. Tijdens den oorlog bedroeg de gemiddelde snelheid van een vliegtuig reeds bijna tweehonderd K.M. en nog geen jaar geleden brak een Amerikaan, wiens naam ik vergeten ben en er ook niets toe doet, omdat de man wel niet lang in het bezit van zijn titel zal blijven, het snelheidsrecord, door gedurende eenige oogenblikken te vliegen met een snelheid, die omstreeks 475 K.M. per uur bedroeg — dat is zes maal zoo snel als de bliksemtrein naar Edinburgh.”

„Maar zijn toestel was speciaal voor die proef gemaakt! Hij kon die snelheid slechts gedurende een paar minuten volhouden!”

„Ongetwijfeld! Maar die snelheid is dan toch bereikt, en ik ben er vast van overtuigd, dat in enkele jaren vliegmaschinen voor personenvervoer met diezelfde, of een slechts weinig geringere snelheid naar New York zullen vliegen! En ik ben daar des te vaster van overtuigd — omdat wij beiden het reeds lang geleden gedaan hebben.”

„Maar niet met een benzinemotor, Edward.”

„Wat doet het er toe? Benzine of electriciteit — beide hebben hun voordeelen en nadeelen! Trouwens — bij den bouw van mijn nieuwste machine heb ik het standpunt van de electriciteit alweder verlaten.”

„Om weder terug te keeren tot de benzine?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Neen, om over te gaan tot het gas.”

Brand keek Raffles een oogenblik verbluft aan en herhaalde toen, als iemand, die niet goed meent te hebben verstaan:

„Het gas? Welk gas meen je? Acethyleen — petroleumgas?”

„Volstrekt niet! Eenvoudig lichtgas — hydrogeen! Maar in zeer gecompriëerde vorm en vermengd met een product van eigen vinding, dat ik je zeer spoedig zal laten toonen. Je

weet, dat Henderson nu de laatste hand legt aan mijn machine en...”

Hij kon den zin niet voltooien, want op dat oogenblik ging de deur open en een ware reus kwam binnen, met machtige schouders, en handen, die, eenmaal tot vuisten gebald, wel een os schenen te kunnen vellen. Hij was gekleed in een zeer eenvoudige livrei, waaroverheen hij een blauw linnen werkjas had getrokken, welke hij blijkbaar zooeven pas had losgeknoopt.

Deze man was James Henderson, de trouwe helper van den gentleman-inbreker. Toen hij binnentrad rammelden zijn zakken van de gereedschappen, die hij er in bewaarde.

Hij was blootshoofd, zijn handen waren tamelijk zwart, maar zijn breed gelaat glansde als het ware van voldoening toen hij zeide:

„Ik vraag u verschooning, mylord, dat ik ongeroepen binnen kom — ik wilde u maar even komen zeggen, dat het klaar is.”

„Bedoelt hij daar je vliegmaschine mee?” vroeg Brand vol verbazing.

„Ja, mijnheer Brand, ik bedoel „de Draak!” antwoordde de reus met een genoeglijken grijns om zijn breede lippen.

„Wel, hij komt het meedeelen, als of hij zooeven een zelfgetimmerd kippenhok had gereed gekregen,” riep Brand uit.

„Verbaas jij je dan nergens meer over, James?”

„Niet als mylord het bedacht heeft!” antwoordde de reus eenvoudig.

Dat antwoord teekende den heelen man. Trouw tot in den dood — zonder zich over iets te verbazen — steeds gehoorzaamend, zonder ooit naar reden of doel te vragen, en den man verafgodend, die veel meer een vriend dan een meester voor hem was, en tot wien hij opzag als tot een heilige.

Raffles wendde zich glimlachend tot Brand en zeide:

„Ziedaar dus het voertuig, waarmede wij ons uitstapje kunnen maken, waarover je zooeven sprak!”

„Met een snelheid van bijna zes honderd K.M. per uur?” riep Brand verschrikt uit, „dat lijkt me voor een plezierreisje toch wel een weinig te veel. Kunnen wij het niet met een gewone automobiël afdoen?”

„We zullen wel zien,” antwoordde Raffles. „Henderson, mijnheer Brand en ik komen over een uur in de geheime werkplaats, want ik wil hem het resultaat van onzen arbeid eens laten zien. Wat heb je daar bij je?”

Met deze woorden legde de reus het pas verschenen nummer van de „Evening News” op de tafel.

„Ik dank je, Henderson! Ga nu maar heen, en zorg dat mijnheer Brand en ik over een uur

„de Draak” op ons gemak in oogenschouw kunnen nemen.”

„Ik zal er voor zorgen, mylord! Voor zover ik kan nagaan zouden wij er morgen een proefrit mede kunnen maken. Het ding draait, dat het een plezier is om er naar te kijken!”

Met deze woorden wendde Henderson zich weder naar de deur, en even later was zijn reusachtig lichaam uit de kamer verdwenen.

Raffles had het blad reeds van de tafel genomen en ontvouwen.

Zonder veel belangstelling gleden zijn blikken over de kolommen, tot dat zij bleven rusten op een bericht, dat zijn aandacht scheen te trekken.

Hij las het van begin tot einde, terwijl Brand eenige in het rond liggende boeken, met de zorg van een ervaren bibliothekaris weder op hun plaats in een reusachtige boekenkast zette, en toen hij 't blad even liet zakken lag er een eigenaardige uitdrukking op zijn scherp gelaat.

„Luister eens hier, Brand!” zeide hij, met een zijdelingschen blik op den jongen man. „Ik vind hier een bericht, dat je zeker wel belang zal inboezemen en ik vraag verlof, het je even te mogen voorlezen, ook al in verband — met onze kleine vakantie-plannetjes!”

Er was iets in de stem en in de oogen van Raffles, hetwelk Brand aanstonds op zijn quivive deed zijn.

Hij sloot langzaam de deur van de boekenkast en kwam naar Raffles terug met de vraag:

„Wat is het?”

„Het is een bericht uit New-York. Je weet, dat de Evening News prat gaat op het bezit van welingelichte correspondenten, die duur worden betaald. Welnu, hun man in de genoemde stad weet het volgende te berichten, luister goed, want het is werkelijk belangwekkend ditmaal:

„Na een tijdperk van betrekkelijke rust — als men tenminste van rust kan spreken, waar het aantal ernstige misdaden alleen in den staat New-York nog steeds gemiddeld 35000 per maand bedraagt — schijnt het wel, dat de burgers van deze stad opnieuw verontrust zullen worden, door wat men zou kunnen noemen „een misdaadgolf”. Geleerde lieden brengen het in verband met die andere golf, van hitte namelijk, die de stad gedurende de laatste paar weken geteisterd heeft.

Wij willen dat daarlaten en alleen de feiten vermelden. Zij zijn op zichzelf angstwekkend genoeg.

In den afgeloopen nacht is Sigrid Kaldrup, de dochter van Olaf Kaldrup op

geheimzinnige wijze uit het ouderlijk huis verdwenen.

De naam Kaldrup, waarde Brand, is zelfs voor menig Londenaar geen onbekende naam! Op de Londensche Beurs zal men dien naam wel heel goed kennen. Hij behoort toe aan een man, die zelfs voor de Amerikaansche omstandigheden schatrijk mag worden genoemd. Olaf Kaldrup, van origine een Zweed, is een bekend spoorwegkoning, die nooit anders dan in zijn eigen wagen reist, en men schat zijn vermogen op ongeveer 150 miljoen dollar.

Sigrid, het eenigst kind van Olaf Kaldrup, is een zeer mooi meisje, dat hij afgodisch liefheeft, en dat binnen kort in het huwelijk zou treden met een verren neef, Sven Borne.

De politie is er nog niet in geslaagd alle bijzonderheden tot klaarheid te brengen, maar dit staat reeds onomstootelijk vast, dat Sigrid Kaldrup niet met haar eigen vrijen wil den nacht buiten het vaderlijk huis heeft doorgebracht. Want reeds vroeg in den morgen van vandaag, nog terwijl de arme vader wanhopig naar links en naar rechts telefoneerde, ontving hij een keurig getikt briefje, dat er uitzag als een handelscirculaire, en waarin hem werd medegedeeld, dat zijn dochter in veiligheid was.

Voorts werd hem daarin het verzoek gedaan, een bedrag van een miljoen dollar gereed te houden, op een wijze, een plek en een uur, als hem nader zal worden bericht. Het lakonieke briefje was ondertekend op een heel bijzondere wijze, dat echter voor de New-Yorkers geen nieuwe gezichtspunten opent.

Zij bestond uit niets anders dan een wijd geopend menschelijk oog, met een dreigende uitdrukking, en klaarblijkelijk geteekend door iemand, die het vak meester was. De teekening was waarschijnlijk als een stempel gesneden, want de samenstelling van den rooden stempelinkt is reeds onderzocht en bekend. Maar dat is dan ook alles wat bekend is. Voor het overige tast men volkomen in het duister. Men weet alleen met volstrekte zekerheid het volgende: Miss Sigrid Kaldrup had reeds den dag te voren een afspraak gemaakt met een van haar vriendinnen, Jane Batesman, en zij heeft deze jonge dame dan ook in den loop van den avond van gisteren een bezoek gebracht.

En hier wordt de zaak even duister als geheimzinnig. Men oordeele slechts:

Om half elf kwam de eigen auto van

Sigrid Kaldrup voor, bestuurd door den chauffeur van haar vader, Jim Hooker, die reeds veertien jaren in zijn dienst is. Het jonge meisje stapte in, na hem te hebben toegeroepen: „Naar huis!” en de man reed haar dan ook naar huis, hetgeen ongeveer twintig minuten vergde, en toen hij voor de deur van het paleis van Olaf Kaldrup — want zoo mag men het huis gerust noemen — het portier voor haar opende, bleek de auto ledig te zijn.

Hookert verzekert, dat hij gedurende den rit een paar maal heeft moeten stoppen op den wenk van een verkeersagent en men mag dus wel aannemen dat Miss Kaldrup van zulk een gedwongen oponthoud gebruik heeft gemaakt om uit te stappen. Blijft de vraag: Waarom deed zij dat? Waarom gaf zij den chauffeur geen inlichtingen? Wat kon haar daartoe dwingen?

Wij voor ons vermoeden, dat de zaak spoedig zal zijn opgelost, want de beklagenswaardige vader is vast besloten het gevraagde millioen zonder meer te betalen. Natuurlijk is de politie van een andere meening, maar de spoorwegkoning wil van geen uitstel weten, en wacht thans slecht af, wat de stoutmoedige menschenroovers hem zullen voorstellen betreffende de wijze en tijdstip, waarop hij den reusachtigen losprijs zal moeten betalen.

Intusschen blijkt uit dit voorval maar al te duidelijk, dat degenen, die gehoopt hadden, dat er voorgoed een einde zou zijn gemaakt aan het bestaan van de beruchte „Bende van het Kwade Oog”, zich deerlijk bedrogen hebben.

Voorloopig willen wij hiermede volstaan. Maar wij kunnen niet nalaten, hier de vraag te stellen of de komst van een zekeren Engelschman hier te lande niet zeer gewenscht ware. Komaan — wij willen zijn naam noemen: Het is Raffles!

Raffles vouwde het blad rustig weer dicht en keek Brand een weinig spottend aan. Maar toen deze bleef zwijgen, vroeg hij, schijnbaar onverschillig:

„Welnu, wat zeg je er van?”

„Het is ergerlijk!” antwoordde Brand, maar zonder veel overtuiging.

„Ergerlijk is een heel mooi woord!” hernam

Raffles, zonder zijn blik van Brand af te wenden. „Maar vindt je het niet een beetje zwak, om het gebeurde te kenschetsen? Denk toch eens aan! Een milliardairsdochter geschaakt! Een millioen als losprijs gevraagd! En wat het verschrikkelijkste van alles is — de bende van het Kwade Oog is weder uit haar asch verzezen!”

„Zeer onaangenaam voor die Amerikanen!” zeide Brand, terwijl hij zijn best deed om op onverschillige wijze een sigarèt aan te steken.

„Hoor eens Brand, je bent vanmiddag zeer onaandoenlijk! Ergerlijk — onaangenaam — ik vind de termen wel een beetje tam! Arme jongen, speel nu maar niet langer comédie! Ik behoef je zeker het doel van ons vacantie-reisje niet meer te noemen?”

Brand liet zich in een stoel neervallen, en hijgde:

„New-York! Ik heb het dadelijk geweten! De duivel hale den correspondent van de „Evening News” en dien spoorwegkoning er bij!”

„Waar beklaag je je nu eigenlijk over? Je hebt het hoofd geschud, omdat ik mij verveelde, en nu zich hier onverhoopt een beetje afwisseling komt voordoen, slaak je hartverscheurende zuchten en zoudt misschien wel willen beletten, dat ik naar New-York vertrok!”

„Natuurlijk zou ik dat!” riep Brand op driftigen toon. „Het is immers gekkenwerk! Tot driemaal toe hebben wij gestreden tegen die misdadigersbende, drie maal heb je haar weten uit te roeien, naar het scheen met wortel en tak, en nu blijkt zij voor de vierde maal toch nog te leven! Zij lijkt op een veelkoppige draak en elke poging om haar te vernietigen is bij voorbaat veroordeeld.”

„Het is mogelijk — maar denk eens aan de opwinding, Brand, aan den strijd tegen een overmacht, aan de voldoening, die iedere overwinning ons kan schenken. Bovendien — de correspondent heeft de vraag gesteld of mijn komst niet wenschelijk was — en het zou mijn eer te na zijn, als ik die vraag niet bevestigend beantwoordde. Wij treffen het, dat onze vliegmaschine juist gereed is.”

„Laat dan het lot zich slechts over ons voltrekken,” riep Brand op dramatischen toon uit. „Wij vertrekken dus zeker morgen?”

„Waarom pas morgen, nu iedere minuut kostbaar is? Het is nu zeven uur — wij kunnen om negen uur opstijgen — en acht uur later landen wij bij New-York.”

HOOFDSTUK II.

OP WEG.

Charles Brand kende Raffles nu lang genoeg om te weten, dat iede poging om hem terug te houden van zijn gevaarvol besluit van te voren tot mislukking gedoemd was.

Raffles had het gevaar lief, en nu begreep Brand ook, waarom een doodelijke verveling zich dreigde van hem meester te maken in de laatste maanden! Groote inbraken hadden zich niet voorgedaan, of wel zij waren voor een man als Raffles gansch en al ontbloot van gevaar, en nu zich dat buitenkansje voordeed — nu zou Raffles zich dat zeker niet laten ontglippen.

En toch wisten de hemel en het Centrale Bureau der recherche te New-York, dat er met de bende van het Kwade Oog niet viel te gekscheren. Zij had steeds bestaan uit ondernemende, sluwe, voor niets terugdeinzende mannen, aangevoerd door een geheimzinnige personage, die altijd achter de schermen bleef, hen als marionetten naar zijn believen deed handelen, bijna alle plannen beraamde, maar hen dan ook allen in sluwheid en stoutmoedigheid in de schaduw stelde.

Men noemde dien aarvoerder: „de Moloch,” — en die naam was goed gekozen, want als een Moloch verslond hij levens, maar ook goud, en al zijn onderdanen waren hem cijnsplichtig. Hij vertrad zijn vijanden, en hij troonde als een afgod boven de ontelbare menigte van zijn handlangers, die, als een goed geordend leger, verdeeld waren in soldaten, korporaals, luitenanten en kapiteins.

Brand wist evengoed als wie ook van de New-Yorksche politie, want aan al die hevige gevechten tegen de meedoogenlooze bende hadden Raffles, Henderson en hijzelf deel genomen, en de listen en lagen, door de politie aan het Kwade Oog gelegd, waren voor een groot deel het werk geweest van den Londenschen gentleman-inbreker.

Er valt niet aan te twijfelen — en er zijn trouwens afdoende bewijzen voor te vinden in de geheime archieven van het Centrale Recherche-bureau, te New-York, of de politie daarginds heeft wel degelijk geweten wie de geheimzinnige helper was, die haar tot drie-maal toe zulk een onwaardeerbaren steun bij den zwaren strijd tegen de misdadigers ge-

weest was. Maar zij hield zich van den domme, wat heel verstandig was, want op die wijze onttrok zij zich aan de onaangename plicht een man te arresteren, die haar op zijn eigen wijze zulke onschatbare diensten bewees.

Wel is waar schreven de dagbladen openlijk over de hulp van John Raffles — maar de politie stelde zich op het standpunt, dat zij geen leeskransje is, en niet gehouden om kennis te nemen van wat „de heeren krantenschrijvers gelieven te fantaseeren.”

En daaraan deed zij wel, want zelfs een leertje van de beste detectives, toegerust met alle moderne hulpmiddelen — auto's, telegraaf, telefoon, en radio, — kon niet opwegen tegen dien enkelen Engelschman, wiens schranderheid alleen maar door zijn moed geëvenaard werd.

Dit alles overdacht Brand nog eens, terwijl hij haastig doende was zijn eigen koffer te pakken, en alles voor deze zoo plotseling zich aan hem opdringende onderneming in gereedheid te brengen, een onderneming, die, dat wist hij, aan alle drie het leven zou kunnen kosten.

Zijn eigen koffer vereischte weinig tijd, maar aan de bagage van Raffles moest meer tijd besteed worden.

Een langjarige ervaring had den jongen man geleerd wat er voor zulk een gevaarlijke onderneming noodig was.

Met een streng toezieende Amerikaansche douane zouden zij ook ditmaal niet van doen hebben, en daarom kon de groote, platte, van aluminium vervaardigde hutkoffer worden gebruikt met den kunstig verborgen dubbelen bodem, die echter aan het scherpe oog van den geoefenden rumjager niet zou ontsnappen.

In die geheime afdeeling bergde Brand zorgvuldig verschillende voorwerpen, die daarginds onmisbaar zouden blijken — uitnemend vervaardigde pruiken, knevels en baarden, verschillende étui's met uiterst fijne instrumentjes, waaronder zich zaagjes bevonden, niet veel grooter dan een gewone naald, maar in staat om dikke ijzeren staven door te zagen, verder nauwkeurig gedoseerde, bedwelmende middelen, kartonnen dozen, waarin, tusschen watten verpakt, kleine glazen ballen lagen, gevuld met een zeer krachtig, bedwelmend gas, fijne loo-

pers, geschikt om ingewikkelde sloten te openen, munitie voor revolvers en brownings, en nog andere voorwerpen, die zeker wel te pas zouden komen.

Het was een heel arsenaal, maar van een merkwaardig soort, en juist geschikt voor den ongelijken strijd, dien Raffles nu weer opnieuw ging aanvaarden, slechts afgaande op een eenvoudig krantenbericht — alsof het een peuleschilletje betrof.

Hij sloot het geheime vak, dat nu volkomen onzichtbaar was, en pakte den koffer verder vol met de meest onontbeerlijke kleedingstukken. Wat er ontbrak zou men daarginds gemakkelijk kunnen aanschaffen.

Brand sloot den koffer, tilde hem aan een hengsel op, en bromde voor zich heen:

„Hij mocht 80 pond wegen, heeft Edward gezegd, nu, het zijn er geen 70!”

Hij had den koffer juist weer neergezet, toen Raffles binnentrad.

Alle lusteloosheid scheen als bij tooverslag van zijn gelaat te zijn weggevaagd, nu hij zich in een avontuur ging storten, waarvan hij den duur onmogelijk kon bepalen, maar waarvan de aard hem uit bittere ervaring bekend moest zijn.

Hij ging er zijn huid aan wagen, maar dat scheen hem juist tot aangename gedachten te prikkelen en hem opgewekt te stemmen.

„Hoe staat het er mee?” vroeg hij vroolijk.

„Alles is klaar!” antwoordde Brand met een diepe zucht.

„Zucht je daar zoo om? Staat je onze onderneming niet aan, Brand?”

„O, ja — zooals een veroordeelde den gang naar de galg!”

„Je vergelijkingen zijn niet kwaad, maar zij lijden aan een teveel! Alle overdrijving schaadt, mijn waarde. Er schuilt zeker een element van gevaar in ons uitstapje! Maar dat vormt juist de aantrekkelijkheid er van.”

„Ik herinner je er aan, Edward, dat je hetzelfde zei bij alle vorige gelegenheden. Het lot is ons zeer gunstig geweest, en vond goed, dat wij er heelhuids afkwamen. Maar niemand zal zeggen of het zich thans niet tegen ons keert, nu wij het op zoodanige wijze tarten.”

Raffles vergenoegde er zich mede, de schouder op te halen, en naar zijn sigarettenkoker te tasten.

Toen zeide hij rustig:

„Dat zijn woorden, Charles, die in een feuilleton thuis hooren. In werkelijkheid bestaat het niet. Maar maak nu voort, want ik wil je nog eerst onze nieuwe machine toonen, alvorens wij vertrekken. Je hebt ditmaal geen deel kunnen nemen aan de constructie, wegens het karweitje, dat je in het Noorden van Schotland voor mij hebt willen opknappen, en dat je

die paar maanden buiten Londen heeft gehouden. Je zult de machine echter weinig veranderd vinden. Zij is als het ware een tweelingzuster van de vorige, die wij op zulk een noodlottige wijze verloren in de woestijn van Gobi. Zij is alleen wat grooter, zij kan dus wat meer gasreservoirs meevoeren, en dus ook zoo veel langer in de lucht blijven, zonder dat zich de noodzakelijkheid voordoet, nieuwe brandstof in te laden.”

„Een vraag, Edward — eenmaal zal de voorraad gascilinders toch uitgeput raken. Kun je dan op iedere plaats den voorraad weer aanvullen?”

„Op iedere plaats, Brand, waar zich maar een gasfabriek bevindt. Dat wil dus zeggen overal. Als ik je nu nog zeg, dat een enkele gaslading voldoende is voor 280 vliegers, dan zul je wel begrijpen, dat ik niet veel kans loop, midden in de sahara te moeten dalen wegens gebrek aan gas! In Caïro, Alexandrië, Bayroet, in Tunis zoowel als Tanger vind ik gasfabrieken, en dus ook het middel mijn voorraad te hernieuwen.”

„Maar de machine om het gas te comprimeeren?”

„Die heb ik aan boord! Zij wordt gedreven door — gas! Slechts wanneer ik letterlijk niets meer van die kostbare stof zou bezitten, zou ik verplicht zijn te landen, en voor de noodzakelijkheid komen te staan de machine voor de samendrukking van het gas door den eersten den besten electromotor te laten aandrijven. Verder heb ik nog eenige verbeteringen aangebracht in de stabiliteit van het toestel. De draagvlakken zijn een weinig korter, en het onderstel wat meer gedrongen, zoodat de de vliegmaschine in iedere, niet al te kleine schuur, kan worden ondergebracht, wanneer wij er de vleugels afnemen. En kom nu mede — de tijd dringt.”

Brand zette haastig een reispet op, en volgde Raffles naar den tuin waar de duisternis reeds gevallen was.

De hooge populieren, die in een kring rondom een grasvlakte in het midden van den tuin stonden, teekenden zich spookachtig af tegen de avondlucht, en ruischen zachtjes in den wind.

De tuin was minstens vijftig meter diep, en bijna even breed. Hij was zoodanig aangelegd, en de aangrenzende huizen stonden zoo ver verwijderd, de boomen waren zoo dicht bebladerd en stonden op zoo korten afstand van elkander, dat zij als het ware een reusachtige, levende schutting vormden; en het vooral des avonds, zelfs voor de naaste bureu, moeilijk, zoo niet onmogelijk was waar te nemen, wat er op die open grasplek, nauwelijks tien meter in doorsnede, voorviel.

Raffles en Brand verlieten het huis door de groote tuindeur, volgden een kronkelend, dicht begroeid laantje, waar zij den weg alleen konden vinden, omdat het helder witte grint nog juist zichtbaar tegen de omgeving afstak, en bereikten na eenige minuten een groot tuinhuis, hetwelk als broeiplaats voor zeldzame bloemen heette te dienen.

Inderdaad diende het nog tot heel andere doeleinden.

Niet zoodra waren de beide vrienden er binnen getreden, of Raffles sloot de deur, en vervolgens de luiken voor de ramen.

Bij het licht van zijn electriche zaklantaarn liepen de twee mannen door een soort broeikas, en traden vervolgens door een glasdeur een tweede vertrek binnen, waar bloempotten, harken en ander gereedschap stonden.

Dit vertrek bezat een schoorsteen, want 's winters werd hier gestookt, zoo heette het tenminste om de temperatuur in de kas op de goede hoogte te houden, en hierin school het geheim van Raffles' merkwaardige werkplaats.

Hij trad naar een der hoeken, nam een losliggende tegel uit den vloer, en drukte met den voet krachtig op een soort van klok, die nu zichtbaar werd.

De geheele schoorsteen draaide als een deur om een onzichtbare as, zonder het minste gerucht te maken, en een nauwe opening werd zichtbaar, die toegang bleek te geven tot een smalle gang, gevormd door den kamerwand en den eigenlijken muur van het tuinhuis.

De ruimte was zoo smal, dat een man als Henderson er zich slechts met moeite en zijdelings voortlopend kon doordringen.

Twee meters verder ongeveer begon een smalle, ijzeren trap die naar een kelder voerde.

Men zal het begrip kelder een weinig ruim moeten opvatten, want die van Raffles had een grootte van wel tien gewone kelders. Hij had dit kleine heerenhuis voornamelijk hierom gekocht, wijl een toeval hem had doen ontdekken, dat zich onder den tuin en het huis zelf, een groote kelderruimte uitstreekte, die eertijds deel had uitgemaakt van een klooster, dat door Cromwell's troepen met den grond was gelijk gemaakt, tijdens den woeligen strijd tusschen Roodkoppen en Guelven.

De reusachtige kelderruimte echter was blijven bestaan ook toen er een heerenhuis werd gebouwd op dezelfde plek waar eens de vrome kloosterbroeders uren gebeden hadden voor den ondergang van den „duivelschen leerlooier“.

En Raffles had zich die wetenschap ten nutte gemaakt en het huis gekocht, met de hulp van Henderson en Brand had hij hier en daar tusschenmuren weggebroken, op andere punten steunpilaren gemetseld, en op die wijze had

hij drie ineenlopende, onderaardsche, geweldige groote werkplaatsen verkregen met een gezamenlijke lengte van zeventig meter.

Met het onvermoeibare doorzettingsvermogen, dat Raffles tot zulk een gevaarlijken tegenstander maakte, had hij er langzamerhand allerlei verbeteringen aangebracht, had er machines voor hout- en metaalbewerking geplaatst, die alle electricch werden gedreven, en er een compleet laboratorium ingericht.

Naar deze geheime werkplaats nu, daalden de beide vrienden af, en toen zij den voet van de ijzeren trap bereikt hadden, die langs een der keldermuren omlaag voerde, bevonden zij zich zestig voet onder den beganen grond. Zij stonden in een daghelder verlicht vertrek, met wit gekalkte wanden, een betonnen vloer, waar zich de reeds genoemde machines bevonden.

In een hoek stond een teekentafel, en daarnaast een groote kast, waar plannen, modellen en teekeningen werden bewaard.

Vandaar traden zij het laboratorium binnen, welks vloer en wanden met witte tegels waren bekleed, en in het derde keldervertrek verreweg het grootste, zeven meter hoog, en bijna vijf en twintig meter in het vierkant, stond in het midden „de Draak“, lichtgrijs geschilderd, met uitzondering van de schroef, die van glanzend, uiterst taai en hard hout was vervaardigd.

Trots als een koning, met een gelukkigen glimlach op zijn breed gelaat, stond Henderson naast het toestel, met een Engelschen sleutel in de eene hand en een poetsdoek in de andere.

„Nu, wat zegt u wel van onzen nieuwen vogel, mijnheer Brand?“ vroeg hij.

Brand gaf niet dadelijk antwoord, maar liep terstond op het toestel toe.

Oppervlakkig beschouwd week het niet veel af van die Fransche en Amerikaansche snelheidsmonsters, die voorzien zijn van een motor van 450 paardenkracht en die uitsluitend gebouwd werden om er fabelachtige snelheid mee te behalen.

Hij had een vrij korten romp, bijna bolronde, en die den vorm hadden van een reusachtige torpedo. De draagvlakken waren kort, het onderstel was gedrongen, en zoodanig gebouwd, dat de luchtweerstand tot het uiterste minimum was beperkt.

Brand keek door een der raampjes van mika naar binnen, en zag een vrij comfortabele kajuit, die plaats kon bieden aan een vijftal personen, zonder er den bestuurder bij te rekenen, wiens plaats echter van deze kajuit gemakkelijk te bereiken was. De zetels waren zoodanig vervaardigd, dat zij zeer gemakkelijk konden worden veranderd in een soort sofa.

Achterin voerde een lage deur naar de ber-

plaats voor de victualiën en de bagage, en een soort kombuis, waar het glansde van aluminium pannen, schotels en borden. Brand meende ook een klein electricch fornuis te ontwaren dat zeker eenmaal de trots van Henderson zal uitmaken.

Maar Brand wist wel, dat hij in dat alles niet het verschil met de gebruikelijke vliegtuigen moest zoeken.

Hij stapte dus op het landingstoestel, klom over den rand in het toestel en was nog even wijs al te voren, want hij kon niets bijzonders ontdekken.

Raffles, die hem glimlachend met den blik gevolgd was, riep hem toe:

„Ik hoop dat mijn geheim vrij goed verborgen is! De eigenlijke motor wijkt niet veel af van diegene, welke met benzine gedreven worden, behalve dat je er natuurlijk geen vlottekamer, geen vergasser, en geen sproeier aan zult vinden.

Daarentegen wel een bougie, ingebouwde kleppen, een koelmantel, en meer van die dingen. Want het gasmengsel moet, evengoed als benzinedamp, op geregelde tijden tot ontplofing worden gebracht. Hier neem deze stift! Je zult in het midden van den vloer een kleine opening vinden, steek er deze stift in, draai drie slagen naar rechts, en dan een naar links. Ik zal je echter willen verzoeken eerst je pijp weg te leggen, anders zou het wel eens kunnen gebeuren, dat er van ons tochtje weinig terecht kwam!”

Brand nam de stift lachend aan, reikte zijn pijp aan Henderson over, deed zooals hem gezegd werd, en toen pas kon hij de beide helften van den vloer opklappen en zag hij, keurig naast en boven elkaar gerangschikt, twee rijen stalen cyinders, ieder van acht stuks, ongeveer een meter lang en ruim een decimeter in doorsnede. De eerste van de bovenste rij was reeds aan den motor gekoppeld, en automatisch zou, wanneer deze cylinder was uitgeput, numero twee zijn werk overnemen, tot dat ook de zestiende cylinder volkomen leeg zou zijn.

De beweegbare deelen konden door een kast tegen alle onbescheiden blikken worden beveiligd.

Brand bekeek alles vol bewondering, met het oog van een kenner, zei na eenige oogenblikken lakoniek:

„Ik geloof wel dat het goed is!”

„Goed, mijnheer Brand?” riep Henderson verontwaardigd uit! „Het is een wonderwerk. zeg ik u.”

„Geen overdrijving James!” merkte Raffles op. „Over vijf jaar, misschien al eerder, zou een ander juist hetzelfde hebben uitgevonden. Ik ben alleen wat vlugger geweest, dat is alles.

Ik behoef je zeker er niet aan te herinneren, Brand, dat reeds jaren geleden goed geslaagde proeven zijn genomen met automobielen, die door middel van gewoon lichtgas in beweging werden gebracht. Ik heb daarop alleen maar voortgebouwd en kan dus niet alleen staat maken op oorspronkelijkheid. En nu ons vlug reisvaardig gemaakt, want wij moeten over een half uur vertrokken zijn!”

Brand sloot de vloerhelften weder, en klom uit het toestel. Henderson ging de bagage uit het huis halen en droeg die naar de open plek in den tuin. Brand overtuigde zich, dat de kombuis ruimschoots van levensmiddelen, melk in bussen, vruchten en — vooral niet te vergeten — drinkwater voorzien was, en toen alles gereed was, doofde Raffles in de andere vertrekken het licht, en haalde toen een hefboom over, waarop langzaam en geruischloos twee geweldige schuifdeuren uiteenweken, waarop het begin te zien kwam van een vrij sterk hellenden weg, eveneens van beton, die zelfs zeven meter hooger eindigde in een ruim platvorm.

Dit platvorm nu was juist onder de open plek in het midden van den tuin gelegen.

Een stalen haak aan het einde van een trek-kabel werd om een der buizen van het onderstel van de vliegmaschine geslagen, en een kleine, electriche windas trok de uitvinding van Raffles snel en gemakkelijk langs de helling naar boven, tot zij rustte op het platvorm.

Hierboven werd een tweede kruk omgedraaid, en langzaam, geluidloos, schoof boven de hoofden der wachtende mannen een soort luik ter zijde, bijna tien meter in het vierkant, waarop zich aan de buitenzijde een laag aarde met gras bevond.

Zelfs het scherpste en meest wantrouwende oog van een buurman zou nooit hebben kunnen zien, dat zich onder die gewaande grasvlakte het begin bevond van een tunnel die naar de geheimzinnige werkplaats van den Grooten Onbekende voerde.

Alles was nu voor het vertrek gereed. Het platvorm begon langzaam te rijzen en een paar minuten later stond de vliegmaschine op de vaste aarde en schoof het zonderlinge luik weder op zijn oorspronkelijke plaats terug.

De koffers werden neergelaten en op hun plaatsen bevestigd en de drie luchtreizigers klauterden aan boord.

Een horizontale schroef begon met razende snelheid te wentelen en met ongehoorde snelheid alsof het door een kanon werd afgeschoten steeg de Draak rechtstandig in den donkeren avondhemel omhoog, en had binnen enkele seconden een hoogte van 800 meter bereikt.

De gevaarvolle reis van John Raffles en zijn beide metgezellen had een aanvang genomen.

HOOFDSTUK III.

DE EERSTE SCHERMUTSELINGEN.

Het was de snelste overtocht, dien Raffles nog ooit met behulp van een vliegmaschine had gemaakt.

De „Draak” legde den afstand in iets meer dan acht uren af! Het toestel was om negen uur in den avond opgestegen, en het was dus nu vijf uren in den morgen.

Dat wil zeggen — in Engeland — want het tijdsverschil bedroeg zes uren, en het was in New-York op dat oogenblik elf uren in den avond van den vorigen dag.

Vijf minuten over dat uur kruiste De „Draak” ter hoogte van Halifax, de hoofdstad van het schiereiland Nieuw Schotland.

Op dat oogenblik keek Raffles, die voor de laatste maal de stuurinrichting had overgenomen, naar Brand om, die zich dadelijk naar hem toe boog, zoodat Raffles hem in het oor kon schreeuwen:

„Het is een zeer lichte nacht en wij loopen groot gevaar, dat er machines van de Amerikaansche vloot een oefentocht houden! Ik heb daarginds reeds een vliegtuig gezien, dunkt mij!”

Hij wenkte naar links, maar Brand, die zijn blik volgde, kon volstrekt niets ontwaren. Brand wendde zich een weinig om en greep den nachtkijker. Hij bukte zich voor een van de ronde venstertjes, van mika vervaardigd, opende het, en tuurde naar buiten, in den klaren avondhemel.

Reeds was in het zuidwesten zeer duidelijk zichtbaar een rose gloed, afkomstig van de stad New-York. Het was alsof daar een reusachtige brand was uitgebroken, die het uitspansel voor een groot gedeelte verlichtte.

Hij had den kijker aan het oog gebracht, maar het duurde wel vijf minuten alvorens hij, iets lager vliegend dan de „Draak”, inderdaad een toestel opmerkte dat dwars in de richting vloog van hun eigen luchtschip.

Hij zocht aanstond naar de kenteekenen van de Amerikaansche marinevliegtuigen, zonder echter de groote witte ster boven op beide draagvlakken te kunnen ontdekken, evenmin als de letters en de nummers, welke de klasse van het vliegtuig aanduiden, en het escader waartoe het behoorde.

Eensklaps zag hij, bijna tegelijkertijd, twee,

drie nieuwe toestellen opdoemen uit verschillende richting, en geen daarvan droeg het kenteeken der Amerikaansche luchtmacht.

Eén toestel kwam de „Draak” juist tegemoet, in een schuinsche richting en ’n weinig hooger vliegend, misschien tweehonderd meter.

Het tweede koerste pal terzijde en zou wel spoedig achterblijven, daar de snelheid niet halen kon bij de razende vaart van Raffles’ toestel.

Brand liet den kijker zakken, bukte zich snel weer naar Raffles over en schreeuwde hem toe:

„Daar zijn drie vliegmaschinen, Edward! Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wat die hier op dit uur te maken hebben!”

„Marine?” schreeuwde Raffles terug.

„Geen sprake van! Geen kenteekenen!”

Raffles gaf niet dadelijk antwoord, maar fronste even de wenkbrauwen, haalde toen de schouders op, en gaf een ruk aan een der hefboomen, zoodat het toestel pijlsnel omhoog schoot, en hoogere luchtlagen opzocht.

Toen pas riep hij:

„Misschien hebben de heeren onze komst wel verwacht, en sturen zij hun voorhoede ter begroeting! Houdt je in ieder geval gereed, wie weet moet er wel gevochten worden!”

Raffles had het woord nog niet gezegd, of plotseling scheen het, alsof de „Draak” wankelde en steigerde, en op hetzelfde oogenblik was het toestel gevat in een verblindend witten lichtbundel, die door een van de geheimzinnige vliegmaschinen werd uitgestraald.

Op dat tijdstip bevond zich de Draak op een hoogte van minstens tweeduizend meter.

En noodgedwongen had Raffles de snelheid vrij aanzienlijk moeten beperken, wegens de duisternis, en wegens het gevaar van een ontmoeting in de lucht, een botsing wellicht, daar juist op deze plek de Amerikaansche vloot, die over honderden vliegmaschinen beschikt, menigmaal nachtelijke oefeningen houdt.

En opnieuw wankelde de machine, terwijl tegelijkertijd een scherpe reuk van zwavel en een of ander onbekend zuur door het geopende mica-venster in de kajuit doordrong.

„Laten wij uit den weg zien te komen, want wie het aan ook moge zijn, zij werpen met

stinkbommen! Er moet er een vlak boven ons zijn!"

Het vermoeden van Brand was juist, want toen hij omhoog keek, zag hij de schaduw van een reusachtigen dubbeldekker, op ongeveer vijftig meter boven de „Draak” voorbijschuiwend. Raffles begreep volkomen het gevaar waarin hij en zijn metgezellen verkeerde, en verhoogde de snelheid van de machine weder.

In een oogwenk hadden zij thans bijna het toestel bereikt, dat dwars in de richting van hun eigen machine vloog, en dat zij bijna dreigden aan te varen.

Een bliksemsnelle wending met het hoogteroer echter deed de „Draak” als het ware over het andere toestel heenduiken, waarin, ondanks de duisternis, duidelijk drie mannen te zien waren, behalve den bestuurder, waarvan er twee als razende hun revolvers op de snel verdwijnende machine begonnen af te vuren, zonder ander gevolg, dan dat een kogel dwars door de kajuit ging, en heel even het oor van Henderson schampte, die een van zijn zelfbedachte vloeken slaakte, en aan het oor van Brand brulde:

„Het zet goed in, mijnheer Brand! Wij zijn nog niet eens geland, of het ontuig valt ons al op de huid. Hoe weten zij dat wij zouden komen?"

„Dat wisten zij niet, Henderson, maar zij konden het vermoeden, want zij kennen Mylord!" antwoordde Brand droog. „Zij hebben hier zeker den heelen middag al op den loer gelegen en maar al te goed begrepen, dat een uiterst snelle vliegmaschine, zonder vloot-initialen, die om dezen tijd uit de richting van de zee kwam, geen ander kon zijn dan die van hun doodsvijand, die natuurlijk het bericht in de Londensche bladen had gelezen, betreffende de ontvoering van Miss Sigrid Kaldrup en daarop zijn zij afgekomen als..."

„Een vlieg op den strooppot!" vulde Henderson den zin aan.

„Het beeld is niet zeer romantisch, James!" schreeuwde Brand lachend. „Ik had willen zeggen als een mot op de kaars! Het ontloopt elkander echter niet veel, de gevolgen zullen wel eender zijn! Almachtige hemel! Wat is dat?"

De twee mannen waren bijna onderstboven geworpen door een plotselinge wending, een kanteling bijna, van de vliegmaschine, en er leek iets voorbij te flitsen, dat deed denken aan een bliksemstraal. Een fel, blauw licht had voor een kort oogenblik, een onderdeel van een seconde, den nachtelijken hemel in gloed gezet en was even spoedig weer verdwenen.

„Wat gebruil en die duivelsche kerels toch, mijnheer Brand!" schreeuwde Henderson, die zich zelf nauwelijks op den been had kunnen houden. „Wat is het — electriciteit?"

„Vermoedelijk wel, Henderson! Chemische stralen zijn bijna steeds onzichtbaar."

Raffles had blijkbaar het gevaar ook ingezien, want hij bukte zich nog wat dieper over het kleine stuurrad en met een gierende vaart snelde „De Draak” door het luchtruim, om zoo spoedig mogelijk aan dezen gevaarlijken vijand te ontkomen, die, dit was duidelijk, over de allermodernste wijzen van oorlogvoeren beschikte.

Een zijner toestellen zond opnieuw een electrischen straal van vreeselijke kracht op de vluchtenden Draak af, maar ditmaal was de afstand te groot, dan dat zij eenig nadeel zou kunnen doen, behalve dat de aluminium vliegmaschine rilde als een levend wezen dat de koorts heeft.

Maar al spoedig dook een ander gevaar op.

Vlak voor hen, op een hoogte van omstreeks duizend meter, verschenen plotseling zeven vliegmachines; die in V-vorm vlogen. En ditmaal kon men er zich niet in vergissen — het waren toestellen van de Amerikaansche oorlogsmarine.

Zij hadden zeker in de buurt geoefend, en waren afgekomen op het vreemde lichtverschijnsel, dat zij aan den hemel hadden waargenomen, en waarvan zij niets hadden begrepen — eerst het schitterende witte schijnsel, dat minuten lang had aangehouden en daarna tot twee malen toe die schelblauwe lichtflitsen.

En nu zag Brand ook door een der zijraampjes, diep onder hen de lichten van vier of vijf oorlogsschepen, waarvan één reusachtig Moederschep voor vliegtuigen, met een geweldig lang, volkomen vlak dek, van omstreeks honderd tachtig meters, hetwelk daghelder verlicht werd door een groot aantal krachtige electrische lampen, en waarop zelfs met het bloote oog duidelijk een viertal vliegmachines te zien waren, gereed om op te stijgen.

Raffles hield zich echter niet op, om een en ander waar te nemen. Hij bracht de machine onmiddellijk nog een weinig uit den koers, verhoogde nog meer de vaart, en trachtte om het Amerikaansche vliegtuig-escader heen te komen.

Maar ook daar had men hem reeds gezien. Onmiddellijk werd de V-vorm verbroken en waaivormig, als op een manoeuvre, spreidden de grooite mechanische vogels zich uit.

Tegelijkertijd begonnen hun mitrailleurs te ratelen, wat wel niet te hooren was, maar des te duidelijker te zien aan een paar veelbetekenende zuiver ronde gaten in den kajuitwand!

De toestand werd inderdaad hachelijk!

Schietende Amerikanen vóór zich, die hen naar allen schijn voor dranksmokkelaars aanzagen, opgestegen van Nieuw Schotland of de kusten van New Foundland, en achter hen nog

heel wat gevaarlijker bende-leden, die electriciteit in hun dienst hadden genomen, om hun machtigen vijand te kunnen verdolgen, nog vóór de wielen van zijn toestel den Amerikaanschen bodem hadden beroerd.

En nóg was de maat niet volgemeten!

Want terwijl Raffles het toestel ter zijde deed zwenken, en in een machtige spiraal deed stijgen, werden op vier- vijf oorlogsbodems daar beneden hem, en ook op de kust zoeklichten ontstoken, die hun sneeuw witte bundels in alle richtingen omhoog zonden en den vreemden vogel al spoedig ontdekt hadden.

Henderson had woedend een geweer gegrepen, en had het reeds aangelegd op een der machines van hun ergsten vijand, die verreweg het snelste was, en nog altijd op schotsafstand zich bevond, toen Brand hem toeschreeuwde:

„Verspil geen kruut, Henderson! Het dient tot niets, en we zullen hen spoedig ontsnapt zijn.”

Op dat oogenblik klonk een luide uitbarsting, en op nauwelijks honderd meters onder de vliegmaschine ontplofte een granaat uit een luchtafweerkanon!

De „Draak” schommelde hevig door de ontzaglijke luchtverplaatsing, maar het toestel hield zich uitstekend, en steeg nog voortdurend hooger!

Nu flitste het van alle zijden, rose vlammen schoten uit kanonloopen te voorschijn, en de zoeklichten waaierden langs den hemel, en het werden er telkens meer!

„Wat een omslag voor een ommelet! zooals de Franschen zeggen,” schreeuwde Brand verstoord.

„Ja, en al dat vuurwerk is ter onzer eere, mijnheer Brand! Maar ik geloof dat het al bijna gedaan is; wij zijn hen toch te vlug af!”

Inderdaad, de „Draak” had zijn snelheid tot het hoogste opgevoerd, en naast die ontzaglijke snelheid schenen de Amerikaansche vliegmachines wel stil te staan.

Achter hen spotten de vuurstralen der kanonnen nog steeds op, en met luid geraas sprongen de granaten. En eensklaps, boven alles uit, klonk een daverende losbarsting, alsof honderd kanonnen tegelijk werden afgeschoten.

Ontzet keek Brand door een der raampjes.

Het was alsof een Meteor op wit gloeihitte, en van ontzaglijke afmetingen in suisende vaart langs het zenith schoot, een staart van witte vlammen achter zich latend. Het was blijkbaar een van de vliegtuigen van de bende geweest, die door een der granaten geraakt, als het ware gelijk een monsterachtige zeepbel, gespat was. Als een dood blad dwarrelde tenslotte het brandende vliegtuig, of wat er van over was, in de golven, en ging sissend ten onder.

HOOFSTUK IV.

AANKOMST TE NEW-YORK.

De „Draak” zette haar tocht met weergalooze snelheid voort, in Zuidwestelijke richting.

Raffles begreep zeer goed, dat onmiddellijk de telegraaf naar alle richtingen het bericht van dezen zonderlingen strijd in de lucht zou hebben verspreid, bijgestaan door telefoon en radiograaf.

Over een uur zou men te New-York op de hoogte zijn en de politie zou haar waakzaamheid verscherpen.

Het is waar, dat hij er geen oogenblik aan gedacht had op het gebruikelijke vliegveld dicht bij Brooklyn te landen. In zooverre maakte dit avontuur geen verschil voor hem uit.

Hij zou gevolg geven aan zijn oorspronkelijk plan op vijf uur sporens ten Noorden van New-York te landen, en zijn machine in bewaring te geven aan een ouden boer, die hem blindelings was toegedaan en op wien hij volkomen kon vertrouwen.

Diens boerderij was gelegen op de grens van Canada en den staat Ohio, niet ver van

Quebec, en er was gelegenheid genoeg de vliegmaschine veilig op te bergen in een der leegstaande schuren op het groote grondgebied dat den ouden Ted Shiver toebehoorde.

Hij werkte in dezen tijd van het jaar bijna alleen met zijn zoons op den akker, en geen vreemde behoefde dus iets van de aankomst van de vliegmaschine te vernemen.

Intusschen bleef deze nachtelijke ontmoeting een tegenslag, daar nu de aandacht van alle Amerikaansche burgers meer op vreemde vliegmachines gevestigd zou zijn, dan Raffles wel lief was.

Gedane zaken namen echter geen keer, en hij moest ze nemen zooals ze waren gevallen.

Eén zijner gevaarlijke vijanden had toch reeds in het stof moeten bijten, en was gevallen als slachtoffer van zijn woesten haat. Er kon niet aan worden getwijfeld, of de Amerikaansche kustwacht had gemeend met stoutmoedige dranksmokkelaars te doen te hebben, en aanstonds, op de drastische wijze aan de Yankee's eigen, het vuur geopend.

Het was omstreeks half twaalf toen de lichten van Quebec in het oog kwamen. Tien minuten later stond de „Draak” als een leeuwerik juist boven de hoeve van Ted Shiver, terwijl de horizontale schroef alleen weder draaide.

Ook in het holst van den nacht zou Raffles deze plek terug weten te vinden. Alleen geleid door zijn compas, door zekere kentekenen op de aarde en door zijn ervaring.

De schroef draaide wat langzamer en de vliegmaschine begon geleidelijk, alsof zij aan een koord werd neergelaten, van ongeveer vier honderd meter hoogte te dalen.

Op tachtig meter boven de aarde maakte Raffles een einde aan deze dalende beweging, teneinde zich te oriënteren.

De plek bleek uitstekend geschikt, want de machine bevond zich rechtstandig boven een braak liggenden akker, kenbaar aan de korte gele stoppels.

Weer daalde de machine, en eenige minuten later zette zij zich zachtjes als een vlinder op een bloem, neder op den grond.

Het kon niet anders of in de nachtelijke stilte moest het geluid van de schroef zijn gehoord.

Er gingen dan ook aanstond ergens in de verte deuren open en een oogenblik daarna kwamen drie flakkerende lichten naderbij, klaarblijkelijk lantaarns, door drie personen gedragen.

Amerikaansche hoeven, vooral in deze streek, zijn reusachtig groot, en het duurde dan ook een vol kwartier, voor de oude Ted Shiver vlak voor de machine stil stond, met links en rechts van zich zijn beide zoons, stoere knapen, vijf en twintig en dertig jaren oud.

Ted zelf was bijna zeventig, maar nog recht als een kaars, met een gelaat, dat uit hout gehakt scheen, stroogeel haar, en oogen die bijna geheel wegekropen onder wenkbrauwen als rupsen.

Hij scheen een man te zijn die maar heel moeilijk van zijn stuk te brengen was, want deze nachtelijke komst van een vliegmaschine op zijn hoeve — natuurlijk had het geheele gezin zich reeds lang ter ruste begeven — scheen hem niet meer te verrassen en te verontrusten dan de komst van den brievenbesteller.

Hij bleek Raffles onmiddellijk te hebben herkend, na zijn lantaarn naar diens gelaat te hebben opgeheven, en zeide kalm, alsof hij hem den vorigen dag pas vaarwel had gezegd:

„Goeden avond, Graaf Palmhurst! Ik hoop dat gij een goede reis hebt gehad!”

„Dat gaat vrijwel, baas Shiver!” antwoordde Raffles lachend, met een zijdelingschen blik op Brand, die zeker het zijne dacht over het tamelijk onrustig begin van dit vacantietochtje. „Ik kom je nogmaals gastvrijheid vragen, goede

vriend! Kan ik ook ditmaal op je rekenen?”

„Gij weet wel, dat gij staat op Ted Shiver kunt maken!” antwoordde de oude boer kalm. „De dienst dien gij mij en mijn geheele gezin eens bewezen hebt, toen wij dreigden onder te gaan, dien kan ik nimmer vergeten, wat of wie gij dan ook zijn moogt!”

„Ik vraag je niets anders, Shiver, dan gastvrijheid voor mijn machine, totdat ik ze weer nodig zal hebben en haar van je kom opvragen. Is er een schuur ledig?”

De oude boer krabde even het hoofd. De oogsttijd was juist voorbij, en bijna alle schuren puilden uit van den voorraad.

Hij keek eens naar de machine, die daar in de halve duisternis van den lichten nacht als een geheimzinnige reuzen-libel op het stoppelige gras stond, en scheen zich nog steeds te bedenken, toen Jack, zijn oudste zoon, zeide:

„In de nieuwe wagenloods is plaats in overvloed, vader! Wij kunnen den motor-ploeg die daar is ondergebracht, gemakkelijk ergens anders bergen, tenminste wanneer de machine van Graaf Palmhurst opvouwbare vleugels heeft, zooals de vorige.”

„Dat heeft ze, waarde Jack, en ik ben zeer dankbaar voor je aanbod!” hernam Raffles, die den stoeren boerenzoon de hand had gedrukt. „Komaan vrienden, wij willen onzen goeden Shiver, die wel weder vroeg ter been zal moeten zijn, niet te lang van zijn nachtrust berooven. Spoedig aan het werk, en de vliegmaschine geborgen.”

Men toog zwijgend aan het werk.

De „Draak” werd over den braakliggenden akker naar een zeer groot erf gereden, dat de uitgestrektheid had van een reusachtig plein, en daarop naar een plaatijzeren loods, met breede, openslaande deuren.

Zij was bestemd om zelfs de hoogste wagens en vrachtauto's met gemak te kunnen laten passeeren, en de vliegmaschine werd er zonder eenig bezwaar binnen gerold, nadat door slechts enkele handgrepen de draagvlakken waren losgemaakt.

De motor-ploeg werd naar buiten gebracht, de ijzeren deuren werden gesloten en de oude Shiver stelde Raffles den sleutel ter hand met de woorden:

„In deze loods zet niemand een voet meer als gij het niet zijt, Graaf! En al zou het een jaar moeten duren, zij blijft gesloten.”

„En iedereen, die er durft binnendringen, schiet ik neer!” riep Jack uit.

„En daarna hang ik hem op aan den hoogsten boom!” voegde Dave, de jongste zoon er wraakzuchtig aan toe.

„Ik wist wel, dat ik op jullie kon rekenen, vrienden!” hernam Raffles glimlachend. „Maar zeg me eens, Shiver, vraag je nu volstrekt niet

naar het doel van mijn komst? Wil je niet weten, wat ik hier kom uitrichten?"

De oude boer keek Raffles een oogenblik strak aan, en gaf toen met rustige stem ten antwoord:

„Ik vraag er niet naar, Graaf, want het raakt mij niet! Gij hebt uw zaken, zooals ik de mijne heb. Gij kent de eenige zaak, die ik mij tusschen ons beiden wil herinneren en de rest gaat mij niet aan! Maar dit wil ik wel zeggen. Ik ben er van overtuigd dat hetgeen gij hier komt doen iets goed moet zijn!"

„Ik dank je voor die woorden, Shiver!" zeide Raffles, de hand van den ouden man vattend. „Ik ken je, ik weet dat ik onvoorwaardelijk op je mag rekenen. Wat ik destijds voor je heb mogen doen, dat heb je al ruimschoots vergoed door op mijn vliegmaschine te passen. En nu geen wedstrijd in hoffelijkheden meer, want daartoe is het uur weinig geschikt. Ik neem voorloopig afscheid van je, Shiver, want dringende zaken roepen mij en mijn vrienden naar New-York. Je kent immers nog onze geheime code? Het zou kunnen zijn, dat ik ze zou moeten gebruiken!"

„Ik ken ze, Graaf!"

„Vaarwel dan, of liever, tot weerziens! Maakt mijn goede, oude Suze het goed?"

„Mijn vrouw is wel, Graaf!"

„Je dochter Daisy?"

„Zij is volkomen gezond!"

„Goed zoo! En nu vertrekken wij. Nogmaals bedankt en begeef je maar weder gauw ter ruste. Ik reken er natuurlijk op dat niemand van het personeel kennis draagt van de aanwezigheid van het toestel. Er is vannacht iets gebeurd..."

„Niemand zal het weten, Graaf!" viel Shiver hem lakoniek in de rede.

Nogmaals een handdruk en toen verlieten Raffles met zijn metgezellen het groote erf, na met Jack te zijn overeengekomen, dat deze de bagage uit de vliegmaschine, die in een tweede loods tijdelijk was ondergebracht, den volgenden dag in het geheim met de buggy naar het spoorwegstation zou brengen, en zou opzenden naar een groot hotel te New-York, waarvan Raffles hem den naam had opgegeven.

Toen zij zwijgend een tijd lang over den weg hadden geloopt die van de hoeve naar het dichtstbijzijnde dorp voerde, zeide Brand, die met een pijnlijk gezicht zijn vingers wreef, half verpletterd in de zwaren greep van Jack's ruizen vuist.

„Een brave kerel, maar laconiek!"

„Brave menschen hebben ook nooit veel woorden nodig, Brand," zeide Raffles zacht. „Shiver is een zeer merkwaardig man. Ik geloof stellig dat hij zich liever zou laten dooden, hij zoowel als zijn twee zoons, dan de vlieg-

maschine aan een ander dan aan mij uit te leveren. En nu moeten wij eens bedenken waar wij vannacht zullen slapen."

„Kan een hooiberg niet dienen, Mylord?" vroeg Henderson, met een verliefden blik naar zulk een voorwerp, op eenigen afstand terzijde van den nog langen landweg gelegen.

„Een hooiberg zou dienen, James, wanneer wij als zwervers gekleed waren," antwoordde Raffles. „Wij zijn echter toeristen, in goede klederen gestoken, en het zou een vreemden indruk maken wanneer men ons morgenochtend uit die zonderlinge slaappleats zag kruipen; bedenk dat wij voorzichtig moeten zijn en ons niet mogen bloot geven! De kranten zullen morgenochtend reeds vol staan met dat onaangename avontuur van vanavond..."

„Niemand kan immers weten, dat jij het geweest ben op wien zij hun ellendige granaten afschoten?" merkte Brand op.

„Ten eerste zou ik je willen verzoeken, Charles, een weinig zachter te spreken. Ik weet wel dat het moeilijk is je voor oogen te stellen, dat wij volgens Amerikaanschen tijd drie uur geleden nog in Londen waren, in ons eigen huis, maar dat zul je toch moeten doen. Van dit oogenblik af moeten wij ons steeds door vijanden omringd weten, en daarnaar handelen. Niet alleen de muren hebben ooren, ook de hooibergen, mijn waarde! Ik kan jullie echter troosten met de mededeeling dat het naaste dorp nog hoogstens een uur loopens verwijderd is. Wij kunnen ons daar gemakkelijk uitgeven voor toeristen, die van den goeden weg zijn afgedwaald, morgenochtend huren wij een auto of rijtuig dat ons naar Quebec brengt, en daar nemen wij den eersten trein naar New-York."

„Ik heb er vrede mee, maar ik blijf er bij, dat de man die het bericht over Olaf Kaldrup aan de Evening News stuurde, aan de galg moest hangen!" knorde Brand.

Raffles lachte even maar zeide niets.

Geruimen tijd liep het drietal zwijgend voort, en onwillekeurig gingen hun gedachten terug naar vroegere tijden, toen zij ook in de Vereenigde Staten waren, onder bijna gelijksoortige omstandigheden en op leven en dood streden tegen de vreeselijke Bende van het Kwade Oog.

En zou het ditmaal nog niet erger worden?

Tot drie malen toe was een Moloch verslagen, uitblinkend door stoutmoedigheid, kennis en sluwheid. Maar welk een man moest het zijn, die reeds bij voorbaat zijn maatregelen tot afweer nam, zonder met mogelijkheid te kunnen weten, of Raffles het inderdaad zou bestaan, den ongelijken strijd wederom op te vatten?

Het zou zeker een man zijn, die over alle

middelen te beschikken had, hem aan de hand gedaan door schrandere uitvinders, die zich in dienst van de Wetenschap hadden gesteld, maar wier vondsten hij misbruikte in dienst van de Misdaad!

Zij gevoelden dat zij een zwaren tijd tegemoet gingen, vol van gekende gevaren die van alle kanten op hen zouden loeren!

En toch waren zij, nu het avontuur eenmaal een aanvang had genomen, vast besloten om tot het bittere einde door te zetten.

Drie malen had Raffles de Bende van het Kwade Oog weten te vernietigen, — hij zou het ook voor de vierde maal doen!

Wat den brave Henderson aangaat, hij was hiervan evenzeer overtuigd, als dat morgen de zon in het Oosten zou opkomen, en het was voor hem zelfs geen onderwerp ter bespreking.

Hij keek maar eens naar zijn geweldige, ijzerharde knuisten, met een grimlachje dat weinig goeds voorspelde voor den tegenstander.

En Brand dacht aan vreemde dingen, aan de zonderlinge avonturen, hier beleefd, en aan de vrouwen, welke Raffles hier op zijn weg had aangetroffen, en die hem bemind hadden, of fel gehaat. En hij dacht ook aan de onverschilligheid van zijn wonderlijken vriend, die haat en liefde beide met gelijke nonchalance beschouwd had.

Hij glimlachte even voor zich heen, wat zou het nu weer worden, nu Raffles ging pogen de zeer schoone bevallige dochter van een Amerikaanschen milliardair te redden?

Maar hij wist het immers reeds vooruit. Raffles zou zijn koele hoffelijke buiging maken, een versche sigaret aansteken en heengaan.

„Waarom zucht je zoo, mijn waarde?” vroeg Raffles.

„Ik? Zucht ik?” vroeg Brand, een beetje verschrikt. „Het zal zijn omdat ik aan de lengte van den weg dacht.”

„Het is niet ver meer, daarginds zie ik de lichten van het dorp al.”

De weg ging op en af, door een diepe vallei, over een heuvelkam, en eindigde aan het begin van een bekoorlijk tegen een heuvelhelling gelegen dorp.

Vlak daarbij was een goed logement, waar zij, na eenige moeilijkheden met den eigenaar, die echter heel gevoelig bleek voor de vertooning van een paar bankbiljetten, een goed onderdak kregen.

De drie mannen sliepen lang en vast — acht uren.

Zij werden door den eenigen kellner gewekt, niet alleen van het logement, maar waarschijnlijk van het geheele dorp, namen een bad, ontbeten, huurden een wagen en paard, en kwamen met behulp daarvan een uur later te Quebec aan, waar zij onmiddellijk overstapten in den sneltrein naar New-York.

Zij waren om twee uren in den middag in deze stad aan, waar hun een strijd zou wachten, verschrikkelijk en tegelijk homerisch.

HOOFDSTUK V.

DE EERSTE MIJNEN WORDEN GELEGD.

Onmiddellijk na aankomst begaven de drie ondernemende mannen zich naar het Astor-Hotel, waar zij reeds telegrafisch kamers hadden besproken.

De rollen waren op dat tijdstip aldus verdeeld. Raffles reisde onder den naam van Graaf Palmhurst, een schatrijken, Engelschen toerist, Brand was zijn vriend en secretaris Brunt en Henderson was de kamerbediende Baxter, zeker ter herinnering aan den blondgebaarden Inspecteur van Politie te Londen, met wien Raffles het zoo vaak aan den stok had gehad.

Aanstonds ging Raffles zich van de ligging der kamers overtuigen, van hun strategische waarde als het ware, die van groot belang kon zijn. En hij was tevreden.

Er waren drie vertrekken, waarvan twee slaapkamers, gescheiden door een gemeenschappelijk salon, voor den Graaf en zijn secretaris. Om de inrichting bekommerde hij

zich niet in het minst, maar hij lette er scherp op, dat de kamers lagen aan een dwarsgang, aan de voorzijde van het hotel, dicht bij een der hoeken, zoodat hij een groot gedeelte van de Vijfde Avenue kon overzien, dezelfde deftige verkeersweg, waaraan het paleisachtige huis van Olaf Kaldrup lag.

Maar het het oog op een mogelijke overhaast vertrek, waren de kamers gunstig gelegen, want de dwarsgang liep aan weerszijden op een breedere gang uit, waarvan de eerste rechtstreeks naar een portaal van de groote hoofdtrap, zoo wel als naar de kooi van de voornaamste lift voerde, terwijl de tweede uitliep op een achterportaal, waar de lift voorbijging die hoofdzakelijk door het bedienend personeel werd gebruikt en ook benut werd voor het vervoer van de zware bagage.

Het eerste wat Raffles deed, was zich de geheele inrichting van dit gedeelte van het reus-

achtig hotel goed in het hoofd te prenten. Hij was als een veldheer, die niets nalaat om het welslagen van zijn plannen te verzekeren!

Hij wilde zijn terugtocht naar alle kanten gedekt weten, en gebruik maken van alle „natuurlijke voordeelen” welke de stelling hem kon opleveren.

Hij onderzocht dus niet alleen de werking van de dienstlift, maar overtuigde er zich ook van dat er een smalle ijzeren brandgang op de vijfde verdieping waar hun kamers lagen, langs een achtermuur van het hotel liep, vanwaar op talrijke plaatsen brandtrappen verder omhoog voerden.

Een kwartier nadat hij het hotel betreden had, zou hij de ligging der verschillende gangen en trappen desnoods hebben kunnen uitteekenen.

En hij wist dat hij geen overbodig werk deed, want het was hem nog geheel en al onbekend welke houding de politie tegenover hem zou aannemen, wanneer zij er achter kwam, dat hij aan het groot spel ging deelnemen. De kans was heel groot, dat zij dit reeds wist, want de Bende zou zeker niet hebben nagelaten haar na het luchtgevecht op de kust in te lichten aangaande de groote waarschijnlijkheid dat het geheimzinnige, bliksem-snelle vliegtuig, dat zoo plotseling uit zee was komen opdemen, slechts aan Raffles en aan geen ander kon toebehooren.

Waarschijnlijk uitgaande van de stelling: „baat het niet, het schaadt ook niet” had zij de politie bij voorbaat ingelicht, ofschoon zij al evenmin kon weten of deze Raffles ditmaal als vriend dan wel als vijand zou beschouwen.

Dat men echter op het oogenblik reeds zou kunnen weten waar hij zich thans ophield, kwam Raffles al zeer onwaarschijnlijk voor.

Wel was het hem zeer goed bekend, dat in een zoo reusachtig hotel als dit minstens twee of drie leden van het groote bedienden-personeel tot de zoo gevreesde Bende van het Kwade Oog zouden behooren, maar — dat zij helderziende zouden zijn mocht hij toch niet aannemen.

Hier over en over nog andere dingen sprak Raffles met Brand, terwijl zij beiden, nog in hun reisgewaad, in de groote, zwaar vergulde eetzaal van het Hotel gezeten waren, van welks terras men een prachtig gezicht had op de monding van de Hudson.

Wat Henderson aangaat, hij was uitgezonden om een voortreffelijke, sterke en vooral snelle auto te zoeken.

„Wat zullen wij nu het eerst doen?” vroeg Brand, terwijl hij met zorg een geurigen peer schildte, die tot het dessert behoorde.

„De couranten lezen!” antwoordde Raffles lakoniek, en tegelijkertijd nam hij uit zijn borst-

zak een nummer van de „World”, dat hij zoo-even aan het krantenstalletje in de vestibule had gekocht. Het was een extra middageditie en voor het grootste gedeelte gewijd aan de geheimzinnige schaking van Sigrid Kaldrup.

„Is er nieuws?” vroeg Brand op gedempten toon.

Voor Raffles het blad open sloeg liet hij zijn blikken aandachtig in het rond gaan. Het was een laat uur om te lunchen, en er zaten dan ook niet veel personen in de groote eetzaal.

Er waren een paar zeer oude, Engelsche dames, waarvan de eene een gehoortrompet moest gebruiken, een dikke man met een rood gezicht, die er uit zag als een reiziger in wijn die hier per ongeluk verzeild was, een lang en spichtig man met een bleek gelaat, die op een kwaker geleek en nog enkele andere lieden, die al even weinig aandacht schenen te verdienen.

Toen pas, en nadat hij zich overtuigd had dat de dichtstbijzijnde persoon toch minstens tien meter van hem verwijderd was, begon Raffles de kracht openvouwend:

„Neen, Brand, nieuws van eenige betekenis is er niet. Het meisje is nog zoek, de Bende heeft nog niets naders van zich laten hooren, en ondanks de smeekbede van de politie houdt de oude Kaldrup er zich onledig mee, het geëischte millioen bijeen te brengen.”

„Dat zou ik ook doen als ik vader was!” bromde Brand zachtjes.

„Zelfs als ik vader was en even rijk, zou ik toch eerst nog eens andere middelen beproeven. Maar wat hij ook doet — betalen of niet, — ik wil wel gaarne een zeer groot deel van dat millioen hebben. Ik wil niet verhelen, dat het een van de voornaamste redenen was, die mij gisteren uit Londen hebben doen vertrekken! Wat houdt die doove dame haar hoorinstrument op een zonderlinge wijze vast!”

Brand was gewend aan de plotselinge sprongen in den gedachtengang van zijn vriend, maar die overgang was toch wel dat heel onverwacht.

Hij keek even naar de oude dame, met haar ingevallen, gepoederd gezicht, en zeide onverschillig:

„Zij houdt het heel gewoon, naar ik kan oordeelen!”

„Welneen, zij heeft het uiteinde heelemaal niet in haar oorschelp gestoken, maar er naast! En de opening is niet naar de dame toegewend, die nu en dan zoo tegen haar brult, zoodat ik me niet kan begrijpen wat zij eigenlijk aan het ding heeft. Waar spraken we ook weer over?”

„Je had me beloofd Edward, me een en ander mee te deelen van wat er in dat bericht stond.”

„Ja juist! Het is bijna twee kolommen lang

en het zegt niets, specifiek Amerikaansch! De reporters van dit land munten uit in de onwaardeerbare kunde, rondom een gebroken melkkannetje een tragedie te spinnen, waarvan de lezing op zijn minst een vol half uur in beslag neemt. En toch mis ik in dit wijdoopsche verslag een kleinigheid, die ik toch wel gaarne wilde kennen."

„Welke dan?"

„Volgens het eerste bericht dat wij over de zaak lazen, werd Sigrid Kaldrup door den chauffeur van haar vader van het huis van haar vriendin, Jane Batesman gehaald. Ze heeft er echter zelf ook een. Waarom deed die man op dien avond geen dienst?"

„Acht je dat van belang?"

„Het heeft misschien volstrekt niets te betrekken, maar het kan evengoed van heel groot belang zijn! Men moet dergelijke zaken juist grondig onderzoeken, alvorens een conclusie te kunnen trekken. Intusschen is de zaak voor het oogenblik op het doode punt aangekomen, en het wachten is nu op de mededeeling van de Bende aan den ouden Kaldrup, waarin zij hem zal zeggen, op welke wijze en wanneer hij het miljoen moet betalen, en dan zijn dochter kan terugkrijgen."

„En de politie?"

„Wel, die zoekt natuurlijk dat de vonken er af vliegen, maar tot dusverre vruchteloos. En voorts heeft zij Kaldrup dringend verzocht, haar de mededeeling van het Kwade Oog ter hand te stellen zoodra die in zijn bezit is."

„En wat heeft onze spoorwegkoning daarop geantwoord?"

„Dat hij het in beraad zou houden, dat hij evenwel geloofde, niet aan het verzoek te zullen voldoen, daar hij er niet aan dacht het leven van zijn dochter in de waagschaal te stellen, teneinde de politie een paar voorname leden van de Bende in handen te kunnen spelen. Dit is ongeveer alles en zoo staan de zaken. Nog één ding kan ik je zeggen, en dat is dat onze taak zwaar zal zijn! Want het blijkt, dat ditmaal het Kwade Oog heel wat meer is dan een zelfstandig louter-Amerikaansche onderneming. De Bende schijnt thans een onderdeel te vormen van een nog veel machtiger organisatie die letterlijk de geheele wereld omvat en waarvan de Bende der Raven te Londen zoowel als Russische rooverbenden. Bulgaarsche-, Turksche-, Marokkaansche-, Australische- en vooral Indische Genootschappen van misdadigers deel uit maken."

„En de Moloch?"

„Dat is nu nog maar een soort van Onderkoning. Er moet nu een geheimzinnig personage bestaan, die nog boven hem gesteld is, die het geheel met zijn honderdduizenden leden beheerscht, die zonder vaste woonplaats is, en

machtiger dan eenig Koning of Keizer het ooit geweest is, want hij werkt in een volkomen duisternis en zelfs de Moloch heeft niet het flauwste vermoeden wie het eigenlijk zijn kan. Excuseer mij een oogenblik, — ik ben dadelijk terug..."

Raffles was plotseling opgestaan, en Brand zag hem tot zijn verwondering met zijn rustigen stap en klaarblijkelijk in het minst niet gehaast naar de groote deur gaan die op de vestibule uitkwam, en waardoor hij zooveen de hardhoorige oude dame had zien vertrekken, terwijl haar vriendin aan het tafeltje was achtergebleven en met moeite een paar amandelen kraakte.

Raffles bleef ongeveer vijf minuten weg.

Op zijn gelaat viel aanvankelijk niets bijzonders te lezen, maar toen de beide vrienden weder tegenover elkander zaten, zag Brand een zonderlinge flikkering die niet veel goeds voorspelde in de oogen van Raffles.

„Waarom vloog je zoo haastig op daareven?" vroeg Brand, en onwillekeurig sprak hij op gedempten toon.

„Ik liep die doove dame achterna."

„Stelde je zooveel belang in haar?"

„Heel veel! En dat behoeft je niet te verbazen als ik je zeg, dat ze evenmin doof is als jij en ik."

„Wat zeg je me daar?" riep Brand verwonderd uit. „Waarom gebruikte ze dan in 's hemelsnaam die oortrompet?"

„Om beter te luisteren Brand. Niet evenwel naar haar eerbiedwaardige vriendin, maar naar ons!"

„Wat?" hijgde Brand terwijl hij verbleekte. „Was het — een microfoon?"

„Ja, iets dergelijks!"

„Dus zij heeft, naar je gelooft..."

„Woord voor woord kunnen verstaan wat wij ezels hier hebben bepraat zooveen. Ik spreek altijd van het individu als van een vrouwelijk persoon maar het is een man! Voortreffelijk vermomd, dat geef ik eerlijk toe, maar dan toch een man! Zonder dat hij er iets van heeft kunnen bemerken sloop ik in de vestibule vlak achter hem, en zag hem juist een telefoon-cel binnengaan, zonder Je zoogenaamde gehoortrompet! Ik hoorde hem door de dunne deur luid lachen, en ook zijn stem, die heel anders klonk dan daareven aan het tafeltje."

„Maar dat zou beteekenen, Edward..."

„Dat we hier omringd zijn door vijanden, en heel blij mogen zijn als we den nacht overleven," vulde Raffles bedaard den zin aan. „Zie je dien dikzak met zijn rooden kop daar-ginds? Die hoort er ook bij. Van zijn plaats kan hij via dien wandspiegel het eerwaardige stel dames juist in het oog houden, en mijn

wantrouwen werd hierdoor gaande gemaakt, dat hij een paar malen bliksemsnel een teeken kreeg van een der zoogenaamde oude dames, want die andere zal ook wel tot het mannelijk geslacht behoren, wanneer men haar in hart en nieren eens zou proeven!"

„Willen wij dan maar niet liever aanstonds onze koffers weer pakken, Edward en een veiliger plek opzoeken?"

„Ik ben bang, Brand, dat mijn mededeeling een noodlottigen invloed heeft uitgeoefend op je geheugen. Onze bagage kan er pas over een paar uren zijn, en wij kunnen dus bezwaarlijk onze koffers pakken. En om nu al op den loop te gaan voor den vijand, ik denk er niet aan. Wij houden ons alsof wij volstrekt niets bemerkt hebben en — mijntenwege kan de strijd beginnen!"

„Maar hoe wisten zij, voor den drommel, dat je juist in dit hotel je intrek zoudt nemen?" bromde Brand woedend.

„Dat wisten zij volstrekt niet Brand! Je kunt er echter staat op maken, dat op dit oogenblik in tien en misschien wel twintig van de groote Hotels van New-York, dus die, waarin ik zeker kamers zou hebben gehuurd, zeker soortgelijke spionnen bevinden als die ik hier gelukkig op heeterdaad heb kunnen betrappen. De negentien anderen vingen bot, de twintigste heeft het uilskuiken aan den haak geslagen, als ik mij van dit wel wat gewrongen beeld mag bedienen. Het is echter geschied, en wij moeten de gevolgen er van dragen. Het moge een les zijn voortaan wat voorzichtiger te wezen. Wij blijken ditmaal wel met een heel sterke tegenpartij te doen te hebben."

Brand deed een paar trekjes aan zijn sigaret, met een boozen blik naar de oude mangelende kauwende dame, die zich blijkbaar niets kwaads bewust was, en vroeg eensklaps, Raffles recht in de oogen ziende:

„Gaat er vanmiddag niet een sneltrein naar Quebec?"

„O ja, nog wel twee! Hoe zoo?"

„Wij zouden daar een auto kunnen huren, die ons binnen drie kwartier naar de hoeve van Ted Shiver brengt!"

„Dat zouden we zeker! Maar wat zouden we op de hoeve van Ted Shiver moeten uitrusten?"

„Wat anders dan onmiddellijk in onze vlieg-machine stappen en er mee wegvliegen!" antwoordde Brand verbolgen. „Wanneer wij al voor ons hachje beducht moeten zijn nog vóór het gevecht goed en wel begonnen is, dan geef ik geen oortje voor ons leven, dat wij binnen een week wel kwijt zullen zijn."

„Wat vroeger of later..." zeide Raffles schouderophalend. „Wat het Lot over ons beslist heeft, dat moet toch geschieden. Wees wat

meer fatalist, zoals ik, Brand. En zet je het reisplan naar Quebec maar uit je hoofd, want daar komt niets van."

Brand zuchtte diep, maar hij antwoordde niet. Hij begreep wel, dat het nutteloos zou zijn Raffles tot andere gedachten te brengen. De verschijning van dit plotselinge gevaar prikkelde hem integendeel tot grooter krachtsinspanning, en hij zou zeker niet rusten voor hij zijn doel bereikt, en dien sluwen, machtigen, ondernemenden vijand verslagen had.

Raffles keek hem een oogenblik glimlachend aan en zeide, opstaande en een paar bankbiljetten op de tafel werpende, terwijl hij zijn kellner wenkte:

„Ik zie dat je al tot betere gedachten bent gekomen! Het spelletje is begonnen, Brand, laten wij slechts zorgen dat de eerste slag aan ons is! Toon vooral niets op je gelaat, waaruit zou kunnen blijken, dat wij den toeleg reeds doorzien hebben, en ga nu mede, dan willen wij Henderson opzoeken, die ons in de groote garage van Broadway zou wachten."

„Waar het ook wel weer vol spionnen zal zitten als mijten in een kaas!"

„Komaan, niet zoo zwartgallig! Toon een opgewekt gelaat, als wij langs het tafeltje van dien rooden schavuit gaan! Spreek over koetjes en kalfjes als ik je verzoeken mag."

Het viel Brand tamelijk zwaar maar hij slaagde er niettemin in een vroolijk gezicht te zetten toen hij met Raffles, die opgewekt babbelde, langs den gewaanden wijnreiziger liep, die hem met zijn zwarte oogen volgden tot zij de deur achter zich hadden gesloten.

Een oogenblik daarna stonden Brand en Raffles op straat, en reeds wilde de jonge man wenken naar de standplaats van huurauto's, toen Raffles hem dit belette met de woorden:

„Als je zoo bevreesd bent voor spionnen, zou dit al een zeer verkeerde methode zijn. Het moest je nog van ouds bekend zijn, dat de Bende van het Kwade Oog vrij wat medeplichtigen telt onder de taxi-chauffeurs, die zich in de eerste plaats bevinden op de standplaatsen bij de groote hotels. Onze kans, op zulk een bendelid te stuiten, wordt heel wat geringer, als we een onbezette auto aanroepen, daar gaat er juist een."

Inderdaad reed er een taxi voorbij, welker chauffeur stopte op het fluitsein van Brand.

Raffles zeide den man op gedempten toon het adres en de twee vrienden stapten in.

De auto had zich nog niet in beweging gezet of met een soort sissend geluid drong er een voorwerp door het dunne houten dak van het voertuig, dat in den zwaar gepolsterden zijwand bleef steken, even boven Raffles' hoofd.

Met een kreet van afschuw had Brand Raff-

les opzij getrokken, maar deze trok rustig het ding uit de dikke laag leder en hout, en bekeek het aandachtig.

Het kon een kogel genoemd worden, maar van een eigenaardig model, bijna een halve decimeter lang, dus als een potloodje uit een zakboekje, en met een zeer scherpe punt.

„Hoogstwaarschijnlijk afgeschoten met een zeer krachtig windgeweer dat geen knal geeft!” merkte Raffles doodbedaard op. „Natuurlijk door een van de kerels die in het hotel zijn achtergebleven en waarschijnlijk vanuit zijn kamer op de vierde of vijfde verdieping, te beoordeelen naar de plaats waar dit eigenaardige projectiel in den zijwand van onze taxi is gedrongen.”

„Dus zijn we ons leven geen oogenblik meer zeker!” riep Brand woedend uit. „Wil ik je eens opsommen aan welke gevaren we nu al

hebben bloot gestaan! Nog vóór wij zelven een enkelen zet op het schaakbord hebben gedaan?”

„Geef je geen moeite, ik weet het ook wel!” antwoordde Raffles glimlachend. „In ieder geval was dit schot mis. Ik zal het ding bewaren en het nader onderzoeken. Het komt me voor dat het vergiftigd is. Charly, die bleekheid mistaat je! Komaan, wij hebben geweten wat wij ondernamen, toen wij ons hierheen begaven. Wij kennen onze vijanden en wij weten dat zij voor niets staan. Wanneer wij er slechts in slagen dezen nacht te overleven, en ons aan hun spionage te onttrekken, al was het maar voor een half uur, dan zijn zij knapper dan waarvoor ik hen aanzie, als ze ons spoor zoo spoedig zullen hervinden. Ik erken echter dat de grond in het Astor Hotel ons reeds tamelijk heet onder de voeten wordt gemaakt!”

HOOFDSTUK VI.

IN GESPREK MET OLAF KALDRUP.

De chauffeur had niet eens iets gemerkt van dezen verraderlijken aanslag, en had zijn wagen reeds in beweging gezet die zich nu zoo snel mogelijk een weg baande te midden van het drukke gewoel der wereldstad.

De garage in Broadstreet was nauwelijks twintig minuten verwijderd en in dien tijd keek Brand zeker wel evenveel malen uit het ronde achterraampje, teneinde zich te overtuigen dat de taxi niet gevolgd werd.

Dat was echter moeilijk te bepalen, want er reden massa's auto's, waarvan er een paar hen voorbij stoven.

Brand vond het een zeer onaangename rit, niet te vergelijken met den overtocht over den Oceaan.

Hij kende uit vroegere ervaringen de methoden van den Moloch, maar deze ontvanst

in de Vereenigde Staten was wel een zeer angstwekkend staaltje van de doortastendheid en de sluwheid waarmede die mysterieuse Bende-leider te werk ging.

Intusschen bereikten zij veilig de groote garage en daar vonden de beiden vrienden Henderson, die kalm een pijpje rookte naast een grooten, grijzen wagen, een Packard, die den indruk maakte van groote snelheid en kracht. De wagen kon gemakkelijk in een limousine worden veranderd, door middel van in koper gevatte ruiten, en een sterke lederen kap, en Henderson scheen heel trotsch te zijn op zijn vondst.

„Niet duur Mylord, en eerste klasse!” vertrouwde hij Raffles toe, die den wagen met het oog van een kenner keurde en reeds den motorkap had opgelicht.

„Hoe kom je er aan?” vroeg Brand wantrouwend.

„Ik heb hem van den eigenaar van de garage hier, mijnheer Brand,” antwoordde de reus. „De wagen bevat u toch wel?”

„Hij ziet er heel goed uit. Heb je je overtuigd dat er geen bommen in zitten?”

„Bommen?” herhaalde Henderson verbluft. „Nee, mijnheer Brand, die zitten er niet in. Moest dat?”

„Het moest juist heelemaal niet, Henderson,” antwoordde Brand, ondanks zichzelf lachend. „De zaak is echter...”

En terwijl Raffles haastig maar grondig de acht-cylinder van den krachtigen motor inspecteerde, deelde Brand inderhaast aan Henderson mede, wat er zich sedert dien morgen in het Astor Hotel had afgespeeld. De vrolijke uitdrukking was van het breede gelaat van den braven chauffeur verdwenen, en hij luisterde met gefronste wenkbrauwen en gebalde vuisten, zijn breede schouders een weinig gebogen, en nu en dan met moeite een vloek smorend.

Toen Brand zweeg gromde Henderson:

„Laten zij zich in acht nemen, mijnheer Brand. Als zij Mylord ook maar een haar op het hoofd krenken, ik roei ze tot den laatsten man uit. Waarom heeft u eigenlijk de politie niet dadelijk gewaarschuwd?”

„Maar Henderson, nu wilde ik je toch wel verstandiger hebben!” antwoordde Brand hoofdschuddend. „Dat zou ongeveer de grootste dwaasheid zijn geweest, die we met mogelijkheid hadden kunnen begaan. Waarvan hadden wij die lieden kunnen beschuldigen? Van lid van de Bende te zijn soms? Hoe hadden we dat moeten bewijzen?”

„U zeide dat die twee vrouwen eigenlijk mannen waren!”

„Ongetwijfeld! Maar zou dat voor de politie een reden zijn, om ze zoo maar te arresteren? Nee Henderson, we zullen op een andere wijze te werk moeten gaan, en liefst zoo lang mogelijk het zonder de politie stellen. Wat dunkt je van den wagen Edward?”

De vraag was gericht tot Raffles, die zich juist weer had opgericht om de motorkap te sluiten.

„Zoo goed als nieuw, uitmuntend onderhouden!” antwoordde Raffles. „Een voortreffelijke wagen, die het onderscheidingsvermogen van onzen James eer aan doet! De prijs ik ook billijk, en wij zullen hem maar dadelijk in dienst stellen!”

„Waar wil je dan nu heengaan?”

„Natuurlijk naar Olaf Kaldrup. Hij moet ons inlichtingen geven die hij misschien wel aan de politie verzwegen heeft, of waarvan althans

geen melding is gemaakt in de Dagblad-verslagen.”

„Maar lieve hemel, Edward, zijn heele huis zal natuurlijk heel nauwkeurig in het oog worden gehouden, door de politie zoowel als door de Bende.”

„Wat zou dat?”

„Wat dat zou? Wij zullen immers onmiddellijk herkend worden en weer opnieuw worden nagegaan, tenminste wanneer ze ons maar niet liever onmiddellijk arresteren. Geloof je dat de politie ons op vrije voeten zal laten, als ze wist dat wij degenen waren, die gisterenacht zonder ons om de douane te bekommeren het land zijn komen binnenvliegen?”

„Ik ben ook niet voornemens, mij daar in optocht heen te begeven!” antwoordde Raffles, met een spottend lachje. „Ik zal zoo vrij zijn het alleen af te doen, en wel zoo goed vermomd, dat men mij niet zoo spoedig zal herkennen.”

En hij hief een kleine tasch op, die Brand nog niet gezien had.

„Wat zit daar in?” vroeg de jongeman nieuwsgierig.

„Niets dan een paar pruiken, en wat gelaatsverf, die ik met opzet afzonderlijk had ingepakt, uit vrees dat deze bagage onderweg verloren mocht gaan. Is de wagen gereed voor het gebruik, Henderson?”

„Kant en klaar, Mylord!”

„Op weg dan, de middag is al bijna verstreken en wij hebben voor vannacht nog heel wat meer te doen.”

Zooals vanzelf spreekt had dit gesprek plaats gehad terwijl de drie mannen zich geheel afgezonderd bevonden in de reusachtige garage, en het was op gedempten toon gevoerd.

De eigenaar kwam nu aan loopen en Raffles betaalde de overeengekomen garantiesom, kreeg een reçu, en kon zich nu, zoolang hij verkoos als de eigenaar van den wagen beschouwen.

De twee vrienden stapten in. Henderson zette zich achter het stuurrad, en de auto gleed soepel en zacht de garage uit.

Henderson had last gekregen ongeveer een half uur in de stille buitenwijken rond te rijden, over de billard-gladde wegen en van dien tijd maakte Raffles gebruik zijn uiterlijk in den dichtgesloten wagen, voor welks raampjes de gordijnen waren dichtgetrokken, zijn uiterlijke wezenstrekken een zoodanige verandering te laten ondergaan, dat zelfs Brand hem ternauwernood herkende.

Hij was een typische Franschman geworden, met steil zwart haar, een klein, glimmend snorretje, wat matte gelaats tint, een gekleed met een fatterigen zwier, die aan vele Parijzenaars eigen is.

„Kan ik nu doorgaan voor een vertegenwoor-

diger van de Figaro?" vroeg Raffles, terwijl hij in den spiegel, dien Brand hem voorhield, zorgvuldig de blauw en wit geblokte das knoopte.

„Je zou mij een geheelen dag kunnen interviewen, zonder dat ik er achter zou komen!" antwoordde Brand op levendigen toon. „Je accent is ook prachtig."

„Des te beter! Waar is het monocle? Stil, daar heb ik het al. Dit is mijn opschrijfboekje, hier mijn vulpen, hier een legimitatie-kaart ten name van Monsieur Alexandre Dumourrier, die ik nog in een oude portefeuille gevonden heb vol vervalschte stukken, een kostbaar bezit, dat ik voor geen prijs zou willen missen. Nog een visite-kaartje op denzelfden naam, en nu zijn we er."

„En geloof je nu werkelijk, dat die man een zekeren Mr. Dumourrier van de „Figaro" bij zich zal laten?"

„Nee, dat geloof ik niet," antwoordde Raffles, een heel dun veegje poeder over zijn wangen legend.

„Niet? En toch probeer je het?" riep Brand verbluft uit.

„Ik denk er niet aan om het te probeeren! Ik zal den huisknecht niet eens gelegenheid geven mij een weigering te bezorgen, want ik ga eenvoudig dadelijk naar den ouden Kaldrup toe."

„En als die schelt om je de deur te laten uitwerpen?"

„Voor hij zijn hand naar de schel heeft kunnen uitstrekken Brand, zal ik hem twee woorden hebben gezegd, de twee woorden die mijn naam vormen, en ik zou wel eens willen zien, dat die bel dan toch nog in beweging werd gebracht."

„En wat doen Henderson en ik in dien tusschentijd?"

„Wachten!"

„Waarop?"

„Op mijn terugkomst! Er is niets aan te vangen vóór ik Kaldrup persoonlijk leer kennen, en nadere bijzonderheden weet!"

„En waar zullen wij wachten?"

„In de auto, op den hoek van het volgende blok! Die afstand is groot genoeg om je te onttrekken aan bespiedende oogen van eventueele spionnen! En nu ben ik gereed, en zal ik Henderson mijn instructies geven."

Raffles schoof het gordijntje ter zijde dat ook de voorruit van de auto bedekt had, lichtte het ronde ruitje op achter de bestuurdersplaats, en zeide Henderson wat hij te doen had.

Het was een geluk dat de brave reus New-York voortreffelijk kende, en den weg niet behoefde te vragen. Hij reed tot aan het opgegeven punt, en hier stapte Raffles uit, na een handdruk met Brand te hebben gewisseld, en

begaf zich te voet verder, nagestaard door Brand, die zich voor de zooveelste maal afvroeg, hoe het mogelijk was, dat een man zoodanig zich kon ontdoen van zijn huid, en een andere aantrekken die hem zelfs voor zijn beste vrienden onkenbaar moest maken.

Raffles zette zich de lorgnet wat vaster op den neus, en liep met haastige stappen door, totdat hij het huis van Kaldrup bereikt had welker ligging hij van te voren nauwkeurig had vastgesteld, hetgeen niet moeilijk was, want in het Astor Hotel spraken de kellners over weinig anders dan over de geheimzinnige ontvoering.

Intuschen gaf hij zijn oogen goed den kost en de eersten dien hij zag aan de overzijde van de straat, schijnbaar verdiept in de beschouwing van de etalage van een grooten boekwinkel, was de dikke man met het roode hoofd, die tegelijk met hem in de eetzaal van Astor geluncht, — en misschien ook wel op hem geschoten had.

Maar wat de man dan ook mocht zien in de spiegelruit, het was wel heel zeker, dat hij het kwieke kereltje, dat daar aanschelde, voor alles en nog wat hield, maar zeker niet voor denzelfden rijzigen vreemdeling, met zijn gladgeschoren gelaat, die hem een paar uren tevoren door zijn medeplichtigen als Raffles was afgeschilderd.

Hij maakte tenminste niet het geringste gebaar, maar bleef in dezelfde houding staan loeren, in de spiegelruit van den winkel alles waarnemend, wat er zich in de buurt van de geweldige voordeur van het prachtige heerenhuis aan de overzijde afspeelde.

Raffles had dus gebeld, en de deur werd slechts ten halve geopend door een bediende, een deftigen huisknecht, die hem wantrouwend opnam, en veel lust scheen te hebben de deur weer aanstonds voor zijn neus dicht te doen.

Maar deeds was Raffles druk gesticuleerend binnengetreten, zonder zich te storen aan het verontwaardigd gelaat van den bediende. Met een sterk Fransch accent vroeg hij:

„Kan ik onmiddellijk uw meester spreken? Ik ben een speciale correspondent van de „Figaro"."

„Een journalist? Mijnheer, ik geloof dat ik niet eens de moeite behoef te nemen u te gaan aandienen, want mijnheer wil ze niet meer zien. Hij wordt er onpasselijk van, zegt hij. De bel heeft sedert vanmorgen acht uren niet stil gestaan en wij hebben hier zeker tachtig of negentig reporters te woord gestaan. Het spijt me, maar..."

De moeite werd Raffles bespaard verder aan te dringen, want juist verscheen boven aan de prachtige trap, die naar een soort breede gaanderij voerde, een man, dien hij van de foto's

in de bladen onmiddellijk herkende als Olaf Kaldrup.

Hij was een zwaar gebouwd, groot man, met een breed, vleezig gelaat, een onderkin, en een harde uitdrukking op zijn gezicht. De oogen hadden een staalgrijze kleur, de wenkbrauwen waren dicht en nog blond evenals het hoofdhaar, dat dik en krullend was, ofschoon de man op zijn minst vijftig jaar moest zijn.

Hij bleef een oogenblik midden op de trap staan, met saamgetrokken wenkbrauwen, en keek gramstorig naar Raffles, die dadelijk levendig op hem toehuppelde, met den uitroep:

„Mon Dieu, quelle veine! Ik ben blij u te ontmoeten, Monsieur Kaldrup. Wees zoo goed en sta mij tien minuten van uw kostbaren tijd af! Ik ben Dumourrier, de speciale correspondent van de „Figaro”. Ik vertoefde in Chicago, waar ik verslag moest leveren van het Congres tot Zedelijke Verbetering van Gevangenen, zoo-wel als van de jaarvergadering der Vereeniging van Pluimveeouders en Zuivelbereiders en ik heb van de gelegenheid gebruik gemaakt hierheen te komen, teneinde uit uw eigen mond inlichtingen op te teekenen betreffende...”

De spoorwegkoning maakte een gebaar van ongeduld, als om dien woordenvloed te stuiten en zeide toen korzelig:

„Waarde heer, ik heb geen tijd! Alles wat er te zeggen viel, dat heb ik reeds gezegd aan uw collega's.”

„Maar dat zijn Amerikanen, Mr. Kaldrup!” riep Raffles als in wanhoop uit. „Ik ben de correspondent van een Fransch blad, van het grootste Fransche blad ter wereld, en...”

Hij voltooide den zin niet, maar trad haastig nog een stap op Kaldrup toe, en fluisterde toen zachtjes en snel en thans onberispelijk Engelsch:

„Geef me slechts vijf minuten, ik zal u kunnen helpen wellicht!”

De spoorwegkoning keek Raffles een oogenblik doordringend aan, maakte toen een onbeheerschte beweging naar zijn revolverzak, die Raffles een glimlach ontlokte en bromde:

„Het is goed, ik zal u vijf minuten geven!”

Hij maakte een uitnodigend gebaar, steeg de trap weder op, en Raffles volgde hem op de hielen, en stond een oogenblik later tegenover den machtigen millionaire, in diens particuliere werkkamer, een zeer groot vertrek op de eerste verdieping, dat met drie groote ramen op de Vijfde Avenue uitkeek.

Het eerste wat Raffles zeide toen hij de deur achter zich had gesloten, was:

„Ik zou u willen verzoeken, mijnheer Kaldrup, niet te dicht bij de ramen te komen! Ik zou het dan ook moeten doen, en dat verrijd ik liever! Daar aan de overzijde staat een man,

die me niet in het oog mag krijgen. Hij gaat heel goed om met vuurwapens en luchtbuksen. En als hij het niet is, dan is het toch een van zijn makkers.”

„Ik begrijp volstrekt niet...” begon Kaldrup ongeduldig.

„Het zal u aanstonds duidelijker worden, als ik u zeg, mijnheer Kaldrup, dat die man zeer waarschijnlijk tot de bende behoort, die uw dochter ontvoerd heeft, en dat ik John Raffles ben!”

Kaldrup zakte verstomd op zijn schrijfstoel neer, die onder zijn gewicht kraakte en keek den onbeschaamden indringer wel een minuut lang zwijgend aan, terwijl hij al dien tijd regelmatig met een zilveren potlood op den rand van zijn schrijftafel tikte.

Raffles keek op zijn beurt terug. Het gelaat van den man maakte geen aangename indruk op hem. Het wees op hardvochtigheid, egoïsme, en zelfs wreedheid.

En toch moest die man zijn dochter zeer lief hebben, anders zou hij zeker niet zoo snel bereid zijn geweest den vereischten losprijs te betalen, een millioen dollar!

Eindelijk vond de spoorwegkoning de kracht om uit te roepen:

„Dat is het toppunt van onbeschaamdheid! Ik heb van u gehoord, mijnheer Raffles. Durft gij het wagen hier zoo bij mij binnen te dringen? Wat wilt gij eigenlijk?”

„Dat ge mij die vraag stelt, mijnheer Kaldrup, bewijst in de eerste plaats, dat gij dan toch niet alles van mij gehoord hebt, en ten tweede, dat ge mij volstrekt niet kent. Hebt gij wel eens gehoord van Peter Vandijke? Zeker wel, want hij is even rijk en misschien nog rijker dan gij zijt. Ook hij had een dochter, en ook haar heb ik aan hem kunnen teruggeven, toen zij door de Bende geroofd was, diezelfde Bende van het Kwade Oog.”

Kaldrup knorde iets onverstaanbaars en schoof onrustig heen en weer op zijn stoel, terwijl hij Raffles een duisteren blik toewierp.

„Gij wilt mij dus helpen? Waarom? Wat zijn uw beweegredenen?”

„O, die zijn menigvuldig, mijnheer Kaldrup. Om te beginnen doe ik het terwille van de sport, ten tweede om mijn eigen belang, ten derde om het romantische, ten vierde uit haat jegens de Bende, en ten vijfde en tenslotte omdat ik van u een zeer hooge belooning verwacht.”

„Om geld dus!” riep Kaldrup op verachtelijken toon.

Raffles wierp hem een kouden blik toe, en antwoordde met de grootste kalmte

„Onder anderen om geld, juist! Ik zou niet John Raffles zijn, als ik dat niet begeerde. En als gij de geschiedenis van uw eigen tijd kent,

dan moet gij ook weten waartoe ik dat geld behoef!"

„Maar ik kan u geen vaste som beloven, zolang ik nog volstrekt niet weet in hoeverre ge mij van dienst kunt zijn!" hernam Kaldrup op denzelfden ongeduldigen toon:

„Gij behoeft ook volstrekt geen toezeggingen te doen!" hernam Raffles koeltjes. „Want ik zelf zal de hoogte van de belooning wel bepalen, en als gij ze mij niet goedwillig zoudt geven, dan zou ik ze wel weten te nemen. Daar praten wij ook niet over. Ik kom slechts enkele noodzakelijke inlichtingen vragen, omdat ik — sympathie gevoel voor uw dochter, en haar u daarom gaarne zou teruggeven — zou mogelijk zonder dat het u een dollarcent zou kosten! Mag ik weten of gij uw dochter zeer lief hebt?"

Tot zijn verbazing onderging het harde gezicht voor hem plotseling een algeheele verandering. De oogen verloren hun harden glans, en eventjes trilden de lippen van den krachtig gevormden mond, den mond van een heerscher. Dadelijk echter trok alles als een schaduw weer van zijn gezicht, en het stond weer grimmig, toen hij norsch antwoordde:

„Dat kunt gij wel begrijpen, als ik bereid ben, een losprijs van een millioen onmiddellijk te betalen! Ik ben altijd zeer streng tegenover mijn dochter geweest, dat wil ik wel erkennen, want ik ben een Zweed, en ik moet niets hebben van die moderne lichtzinnige gebruiken hier te lande. Maar zij is alles wat ik heb op de wereld, en als die ellendige schurken twee millioen gevraagd hadden, ik zou ze ook hebben betaald. Ik wacht alleen met ongeduld op de mededeeling, waar ik het geld kan brengen, en daarom begrijp ik ook niet goed wat ik eigenlijk aan uw hulp heb. Want mijn dochter mag niet het minste gevaar loopen, dat begrijpt gij, en dat zou toch het geval zijn als wij den strijd met die ellendelingen gingen aanbinden, of als ik weigerde te betalen."

„Wij zouden den schijn van betalen kunnen aannemen, uw dochter kunnen redden, en eenige van de bandieten onschadelijk kunnen maken, drie vliegen in één klap! Ik zie wel dat gij volstrekt niets afweet van de middelen waarover ik beschik, mijnheer Kaldrup! Leest gij geen kranten? Weet gij dat ik binnen een halven dag van Londen naar hier ben gekomen op het lezen van het telegram der ontvoering? Geef mij dus antwoord op een paar vragen, gij hebt er immers niets bij te verliezen!"

Kaldrup keek Raffles een oogenblik zijgend aan, als om zijn diepste gedachten te peilen, ofschoon er al heel weinig te lezen viel op het gladde, nietszeggende, met rouge en poeder opgemaakte gelaat, en zeide tenslotte peinzend:

„Gij moet in ieder geval wel een zeer bij-

zonder man zijn, en ik wil het met u wagen, want ik herinner mij nu zeer goed, wat gij voor Peter Vandijke en zijn vrouw gedaan hebt, die lang tot mijn vrienden hebben behoord. Vraag dus!"

„Dit wil ik voor alles weten, mijnheer Kaldrup. Waarom werd uw dochter eergisteravond niet door haar eigen chauffeur afgehaald maar door den uwen?"

„De hare had verlof. Hij zou ieder jaar een volle week vakantie krijgen."

„Wanneer was dat verlof ingegaan?"

„Twee dagen van tevoren."

„Waar brengt hij dat verlof door?"

„Bij zijn ouders in Maine. Ik kan mij echter met den besten wil van de wereld niet voorstellen..."

„O, de minste kleinigheden kunnen naderhand van veel beteekenis blijken! mijnheer Kaldrup! Ik las in de bladen dat Hooker, de chauffeur, onderweg een paar malen heeft moeten stilstaan, en daarvan zou uw dochter dan gebruik gemaakt hebben om stilletjes uit te stappen. Blijft de vraag, welke reden zij daartoe gehad kan hebben? Het is natuurlijk volkomen buitengesloten, dat bij zulk een verkeersopstopping, bijvoorbeeld een man of een vrouw op het portier is toegetreden, en haar tot uitstappen heeft weten te nopen. Ware dat wel zoo, dan zou het toch een geringe moeite voor haar zijn geweest, wetende dat gij in groote ongerustheid zou verkeerden, Hooker even te waarschuwen. Is die man betrouwbaar?"

„Ik vertouw hem, zooals ik het mijzelf doe. Iedere gedachte aan zijn medeplichtigheid is onzinnig. Hij verafgoodde het kind, dat op zijn knieën heeft paardje gereden."

„Des te raadselachtiger blijft het, dat uw dochter hem, na te zijn uitgestapt, in het geheel niet heeft gewaarschuid. Zij is verloofd, nietwaar?"

„Dat hebt gij in de kranten kunnen lezen!" antwoordde Kaldrup norsch.

„Dat is zoo, vergeef mij! Houdt ze veel van haar verloofde?"

De hooge gelaatskleur van den spoorwegkoning bewees dat de drift zich van hem meester maakte, toen hij woedend uitriep:

„Gij durft heel wat vragen! Twijfelt gij daar soms aan?"

„Mijnheer Kaldrup, ik twijfel natuurlijk volstrekt niet! Ik kom juist hier om openhartig met u te spreken. Ik herhaal u, ook dit is van groot belang! De waarheid en niets dan dat. Hield uw dochter van dien jongen man?"

Kaldrup schoof even ongeduldig heen en weer op zijn stoel, en antwoordde toen met afgewend gelaat:

„Nu dan, neen, het boterde niet erg tusschen

die twee, vooral niet in den laatsten tijd. Wat ik hier zeg is vrijwel een publiek geheim. Mijn dochter ontweek Sven Borne en dat speelt me razend, want hij is een alleraardigste jongen, misschien geen schoonheid, maar een jongen met een hart van goud, eerlijk, en die haar aanbad!"

Hij wachtte even in de afwachting dat Raffles een opmerking zou maken, maar die staarde peinzend voor zich uit, alsof hij over geheel andere dingen dacht.

Toen barstte de spoorwegkoning weer uit:

„En wat hebt gij nu eigenlijk aan die wetenschap?"

„Voor het oogenblik nog weinig, maar in verband met andere omstandigheden, wie weet?"

Raffles boog zich plotseling naar Kaldrup over. Hij had reeds zelf plaats genomen, en de gezichten van de beide mannen waren nu dicht bij elkander. De oogen van Raffles hadden een metaal harden glans, en schenen niet langer thuis te behooren in het geblaseerde, rimpellooze, opgemaakte gelaat van den gewaanden Franschman, toen hij met grooten nadruk opmerkte:

„Zeg mij eens, mijnheer Kaldrup, is het aan de detectives en aan u zelf nog in het geheel niet opgevallen, dat wij hier al met een zeer zonderlinge soort schaking te maken hebben? Bij een schaking immers of liever bij een ontvoering als deze, denkt men altijd aan geweld! En zeker als menschen het doen, zooals de leden van het Kwade Oog. Maar waar is dat geweld dan gepleegd? zoo vraag ik me af. Bedenk dat de rit van het huis van Miss Batesman naar het uwe door een drukke buurt gaat, die op dat uur van den avond helder verlicht is. En vraag uzelf nu eens af, of het wel denkbaar is, dat de ontvoerder gebruik zou hebben gemaakt van het oogenblik waarop uw wagen op een wenk van een verkeersagent moest stilstaan, om uw dochter uit de auto te trekken, en weg te voeren! Zulk een oponthoud duurt nooit langer dan een tiental seconden, weet gij dat wel? Om vrijwillig uit te stappen is dat ruimschoots voldoende, maar is het ook voldoende een jongedame ongemerkt uit een auto te rooven? Neem me niet kwalijk, maar daar geloof ik geen woord van!"

Kaldrup had onder blijken van de grootste onrust toegefluisterd, en zijn dikke vingers woelden zenuwachtig in zijn blonden haarbos.

Hij gromde nu bijna onverstaanbaar:

„Van alle detectives zijn er een of twee, die redeneerden zooals gij! — en ik zelf — ik twijfel er aan! Maar aan den anderen kant, hoe kan het anders geschied zijn? Waartoe zou zij vrijwillig zijn uitgestapt en te voet ergens heen zijn gegaan, op dat uur van den avond?"

„Wel, dat kan zij dan ook alleen maar gedaan hebben, als zij het van te voren van plan was!" antwoordde Raffles rustig. „Als zij Hooker niet heeft willen waarschuwen, dan liet zij dat met opzet na. Dat alles lijkt me volkomen duidelijk. Zegt u mij eens, was die chauffeur van haar jong en knap?"

Het gelaat van Kaldrup werd plotseling blauwrood, en een oogenblik scheen het alsof hij zou stikken van woede. Hij stond met een ruk op en zijn stem was schor, toen hij op dreigenden toon zei:

„Nu is het genoeg! Ik weet niet wat gij nu denkt of wilt zeggen, maar ik gevoel dat ge mijn dochter beleedigt! Laat dat onderwerp onmiddellijk varen, of ik zal u eigenhandig buiten de deur werpen!"

Zonder een oogenblik zijn kalmte te verliezen herhaalde Raffles:

„Was die Yan Bonescu jong, en zag hij er goed uit?"

Kaldrup gaf geen antwoord maar greep naar zijn keel, die een rochelend geluid maakte. Hij was nu weer doodsbleek geworden, en hield zich vast aan het blad van zijn schrijftafel. Het was alsof hij Raffles onder het gewicht van zijn blik wilde verpletteren, en toen week eensklaps weer die bleekheid, hij trachtte uit alle macht zijn kalmte te herkrijgen, maar hij was bijna onverstaanbaar, toen hij heesch stamelde:

„Het dient tot niets! Ja, die Bonescu is mooi — meer dan mooi — en ik weet wat ge zeggen wilt, waartoe zou het dienen het te ontkennen — anderen hebben al iets gefluisterd, ik zelf — God moge het mij vergeven — ik heb rondgelopen met het denkbeeld den kerel neer te schieten als een hond... omdat hij zijn oogen naar haar durfde op te heffen — die lakei!"

„Hebt gij uw gedachten ook aan de detectives medegedeeld?"

„Neen!" riep Kaldrup woedend uit. „En gij zijt zeker de eenige man, aan wien ik het ooit zou hebben bekend, met uw oogen, met uw woorden, perst gij mij mijn geheimste gevoelens af! En zouden ze mij hebben geloofd? Neen immers! En wat gij denkt is toch ook waanzinnig! Ware het zoo, waarom zou dan de Bende van het Kwade Oog mij om geld vragen?"

„Zeer waarschijnlijk omdat die Yan Bonescu er een lid van is!" antwoordde Raffles, zonder dat een spier van zijn gelaat bewoog.

Die slag was bijna te zwaar voor den rampzaligen vader.

Hij viel log weer op zijn stoel neer, en scheen de gedachte aanvankelijk niet te kunnen verwerken. Toen stamelde hij, met moeite sprekend:

„Dat — kan ik niet gelooven! Waarom denkt gij dat? Dat zou te verschrikkelijk zijn!"

„Mijnheer Kaldrup — ik moet nu nog wel

erger dingen zeggen — ik denk het en ik weet het bijna zeker — omdat — de broeder van Yan Bonescu mij zoeven de deur heeft geopend!”

„Is mijn huisknecht — de broeder van haar chauffeur?” vroeg Kaldrup met sidderende stem, en terwijl zijn oogen hem uit het hoofd dreigden te puilen.

„Daaraan twijfel ik geen seconde! Ik heb uw huisknecht, die toen echter geen rossig, maar kastanjebruin haar had, drie jaren geleden, in San Francisco gekend, en ik heb daar, toen hij reeds lid van de Bende was, een gevecht op leven en dood met den man gehad. Ik behoeft u niet te zeggen dat ik er toen geheel anders uitzag en dat hij mij nu gelukkig niet heeft herkend. Anders zou ik hier waarschijnlijk niet levend tegenover u zitten. Bij die gelegenheid heb ik hem met mijn knipmes, het eenige wapen waarmee ik mij kon verdedigen, een diepe snede over het voorhoofd gegeven, en het lidteeken is nog flauwtjes zichtbaar. Overigens — een vergissing is niet mogelijk, het is zijn gelaat! Welnu — die man had een broeder, die veel op hem geleek, maar die mooier was, een beetje grooter, en vijf jaren jonger. Hij was een gevaarlijke Don Juan, en talrijk waren zijn slachtoffers. Begint gij nu in te zien, mijnheer Kaldrup, dat het in sommige gevallen niet geheel en al nutteloos kan zijn, een man als Raffles tot raadgever te hebben? Reeds waren mij vele punten in dezen roof niet zeer duidelijk — maar zoodra ik uw huisknecht zag, werd er als het ware een sluier voor mij opgelicht — en meende ik den ganschen toelag reeds te zien! En nu zult gij ook wel begrijpen, waarom ik u zoeven die schijnbaar niet ter zake doende bijzonderheden vroeg!”

Het bleef even stil, en toen klonk er een akelig geluid door het vertrek — de sterke man, de spoorwegkoning, wiens weg over duizenden lichamen van minder gelukkigen was gegaan, die hard was voor zichzelf en voor anderen, weende als een kind, terwijl hij het gelaat in de handen verborg.

Raffles stond op en legde hem zachtjes de hand op den schouder en zeide:

„Kom tot u zelf — het is een man onwaardig! Wat u getroffen heeft — dat is heel erg, maar wie weet — is er nog niets onherstelbaars gebeurd!”

„Ze is geblameerd — voor geheel haar leven geblameerd! Mijn dochter — en een Lid van het Kwade Oog! Nu doorzie ik ook alles beter! Zeker — zoo moet het gegaan zijn! Zij heeft de auto onderweg verlaten, alles was reeds beraamd, en die schurk is met haar gevluht! Een ding begrijp ik evenwel niet — al was hij haar duizendmaal onwaardig — als zij zich door een geestelijke in het huwelijk hadden laten verbinden, dan zou ik haar misschien vergeven hebben — en hij zou in de rechten van een schoonzoon zijn getreden!”

„Ik vrees dat ik u pijn moet doen, mijnheer Kaldrup!” hernam Raffles hoofdschuddend. „Maar als ik Yan Bonescu goed ken, dan is het wel het minste van zijn verlangens, uw schoonzoon te worden! Daartoe heeft hij zijn vrijheid te lief! Hij achtte dit slechts een zeer gemakkelijk, eenvoudig, en geen opzienbarend middel, om uw dochter in zijn macht te krijgen!”

„Maar als dat allemaal zoo is!” riep Kaldrup op een toon van wanhoop, „waarom geeft mijn ongelukkig kind dan geen teeken van leven? Zij moet toch de bladen hebben gelezen — zij weet dat ik in doodelijke ongerustheid verkeer!”

„Ik kan u wel verzekeren, mijnheer Kaldrup, dat die schurk ten eerste alle kranten zorgvuldig van haar verwijderd houdt, en haar wel naar een plek zal hebben gebracht, waar zij gedurende eenige dagen niet met de buitenwereld in aanraking kan komen. En is eenmaal de losprijs betaald, dan zal hij haar naar alle waarschijnlijkheid de vrijheid hergeven!”

„Naar alle waarschijnlijkheid,” herhaalde Kaldrup op twijfelachtigen toon, en met het hoofd voorovervallend op zijn schrijftafel deden wanhopige schokken zijn zwaar lichaam schokken.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES WINT DEN EERSTEN SLAG.

Raffles keek een oogenblik zwijgend neer op den breeden rug en de trillende schouders en begon toen weder:

„Laat nog niet alle hoop varen, mijnheer Kaldrup. Voor alles moeten wij zoo snel mogelijk haar verblijfplaats zien te ontdekken! Aan u behoef ik natuurlijk niets te vragen, gij zoudt me geen inlichtingen kunnen geven! Maar het dienstpersioneel levert soms een bron van de kostelijkste informaties op.

„Is het u misschien bekend, of er onder de vrouwelijke bedienden niemand is, die een goed oogje had op Yan Bonescu?”

„Ik geloof Jane, het linnenmeisje,” antwoordde de spoorwegkoning zonder het hoofd op te heffen.

„Mooi! Jaloersche vrouwen zijn soms onbetaalbaar! Ik ga onmiddellijk naar haar toe, als gij het goed vindt! Wie weet wat zij me kan mededeelen! Gij veroorlooft het me toch!”

„Doe alles wat gij wilt, ik zal u alles geven wat gij mij vraagt, als gij alleen nog kans ziet mij mijn dochter terug te brengen, zelfs al zou die ellendeling...”

Hij stikte bijna in zijn tranen, en Raffles achtte het verstandiger, spoedig het vertrek te verlaten.

Hij daalde haastig de groote trap weer af, stak de vestibule over, en zijn sterk ontwikkelde oriënteringsvermogen deed hem bijna aanstonds de deur vinden, die uitkwam op de gang, aan welks einde zich het bediendenvertrek bevond.

Hij trad er zonder kloppen binnen, met een jovialen glimlach om den mond, zijn hoed achter op het hoofd, een sigaret tusschen de lippen.

Er waren op dat oogenblik maar drie bedienden aanwezig en tot zijn blijdschap zag Raffles dat de huisknecht er niet was, maar wel een meisje, met een donker uiterlijk, en dat daar juist zoo uitzag als men zich linnenmeisjes gewoonlijk voorstelt.

„Miss Jane?” vroeg Raffles, met een veelbeteekenend knipoogje.

Het meisje trok haar prachtige wenkbrauwen hoog op, keek den vreemdeling verwonderd aan en vroeg toen, tamelijk snibbig:

„Wat wilt u van mij? Wat komt u hier doen?” Raffles boog zich naar haar toe en fluisterde

haar in het kleine, roze oortje:

„Ik kom je spreken, lief kind over Yan Bonescu!”

Het mooie gezichtje werd eensklaps vlammend rood, en daarna zeer bleek. Haar lippen begonnen te trillen en er kwam een booze uitdrukking in haar mooie oogen. Het was maar al te duidelijk te zien dat het noemen van dien naam grooten indruk op haar had gemaakt.

Ze vatte den ander zwijgend bij den mouw, en voerde hem het bediendenvertrek uit, naar een klein vertrek dat een soort bergplaats scheen te zijn.

En daar vroeg ze op den man af, terwijl ze Raffles strak aanzag:

„Wie is u, en wat heeft u over Bonescu te zeggen?”

„Wie ik ben doet er niets toe, lief kind, laten we zeggen... een belangstellende. Maar wat ik te zeggen heb is van meer belang. Ik moet je mededeelen, dat hij heel waarschijnlijk niet terug komt.”

De mooie Jane drukte de kleine hand op het hart en herhaalde, alsof zij door een hevigen slag versuft was:

„Hij komt niet terug? Wat beteekent dat? Zou mijn vermoeden... bewaarheid worden?”

„Hij komt niet terug, arm kind. Hij heeft je zeker van zijn liefde gesproken?”

„Hij heeft beloofd met me te zullen trouwen!” barstte het meisje uit, met vlamvende oogen. „Ik dacht al, toen hij een paar dagen geleden zijn vacantie zou aanvangen, dat niet alles in orde was! Ik begreep al niet, waarom hij niet wilde, dat ik hem zou vergezellen! Wat weet gij van hem?”

„Alleen maar, dat hij op reis is gegaan... met een andere dame!” antwoordde Raffles, haar scherp in het oog houdend.

„Ik had het moeten weten!” riep Jane uit, bijna stikkend van woede en gekwetste eigenliefde. „Hij was al zoo koel tegen mij in de laatste weken. O, maar hij zal mij nog leeren kennen! Al zou de onderste steen boven staan, ik zal mij weten te wreken op hem, en ook op het caronje, dat mij zijn liefde ontstolen heeft! Ik ga dadelijk op reis, en als ik plotseling voor zijn neus sta, dan zullen wij eens zien wat hij mij te zeggen heeft.

„Je weet dus waar hij is!” vroeg Raffles snel.

„Ik kan het tenminste wel denken! Hij had heel wat geld opgespaard, en we hadden al plannen gemaakt onze huwelijksweken door te brengen in een kleine villa die hij een half jaar geleden gekocht heeft in de buurt van Newport! We zijn er samen een paar malen geweest. Het is heel mooi gelegen en erg eenzaam, en het heet „White Cottage”. Je hebt er een prachtig gezicht over de zee en...”

Maar Raffles wist reeds genoeg. Hier werd hem in ieder geval een goede kans geboden. Het was zeer wel aannemelijk, dat de schurk het verdwaasde kind, dat verliefd was geworden op zijn mooi uiterlijk, en met hem meende te zullen huwen, naar dat verblijf had gebracht, waar hij zich volkomen veilig moest wanen. Drong de nood dan kon hij zich immers ter elfder ure nog haastig met haar in het huwelijk doen verbinden en aldus als schoonzoon van den machtigen millionaire de vruchten plukken van zijn misdaad. In elk geval moest hij deze kans te baat nemen, en tevens beletten dat deze kleine jaloersche kat al te spoedig haar eigen plannen ten uitvoer ging brengen. Deed zij dit, dan zou Bonescu natuurlijk lont ruiken, en zich haastig naar een veiliger plaats begeven.

„Ik kan je volstrekt geen ongelijk geven, arm kind!” zeide hij op een toon van medelijden. „Maar de eerste trein gaat pas over drie uren!”

„Dan huur ik een automobiël!” riep Jane op woesten toon. „Al zou het mij al mijn spaarcenten kosten, ik moet naar hem toe!”

Een enkele blik op het gelaat van het meisje was voor Raffles voldoende om hem te doen begrijpen, dat zij het meende, en dat hij andere maatregelen zou moeten nemen als hij niet wilde, dat zij zijn eigen plannen zou doen mislukken door haar ontoombare begeerte, om tegenover den man te staan die haar liefde verraden had.

Maar hij was op alles voorbereid en dus ook hierop! Hij draaide ongemerkt den hollen met een sterk bedwelmend middel gevulden ring aan zijn rechter ringvinger zoodanig om, dat de steen, eveneens hol, zich aan de binnenzijde bevond.

Terwijl hij het meisje de hand gaf drukte een uiterst fijn, hol puntje door de dunne huid van de kleine hand die een oogenblik in de zijne rustte, en bijna op hetzelfde oogenblik deed de vloeistof, die door de drukking in het onbeduidende wondje werd geperst, haar uitwerking gelden.

Het verliefde kind bracht dadelijk de vrije hand aan het voorhoofd, wankelde even op haar beenen, als iemand die beschonken is, en stamelde met zwakke stem:

„Wat overkomt mij? alles wordt vaag voor mijn oogen! Het is alsof er een nevel voor hangt, alsof er lood in mijn beenen zit, ik kan mij niet meer op den been houden...”

Zij zou gevallen zijn als Raffles haar niet snel gegrepen en naar een matten stoel gevoerd had, waarop zij bewusteloos neergleed.

Raffles keek even op het witte gezichtje neer en mompelde:

„Arm kind! De liefde heeft wel groote verwoestingen in haar hartje aangericht! Nu, dit had haar toch niet bespaard kunnen blijven, en van die ongevaarlijke bedwelming zal zij morgenochtend hersteld zijn. In ieder geval heb ik een half etmaal voorsprong. Ben ik morgenochtend nog niet geslaagd, faalde mijn berekening, — vertoef je daar niet — dan zullen wij elders moeten zoeken!”

Hij trad haastig het bediendenvertrek weer binnen, waar zich nog maar alleen een dikke keukenmeid bevond en zeide:

„Het linnenmeisje is plotseling onwel geworden, omdat ik haar iets heb medegedeeld dat haar zeer heeft aangegrepen! Je behoeft je echter volstrekt niet ongerust te maken, want zij zal uit zichzelf wel weder bijkomen!”

Een hoofdknikje, en reeds had Raffles het vertrek al weer verlaten, en ijde weder naar de werkkamer van Olaf Kaldrup terug, dien hij als versuft, strak voor zich uitstarend, voor zijn schrijftafel vond zitten.

Raffles trad vlug op hem toe, legde hem de hand op den schouder, en zeide haastig:

„Het adres van Sven Borne, wat ik u verzoeken mag! Ik geloof dat ik weet, waar uw dochter is! Neen, vraag mij niets, verraad ook door geen woord of gebaar, iets van uw gevoelens, wees vooral zeer gewoon tegen Boris Bonescu, den broeder van dien kerel, opdat hij geen argwaan krijgt en hem een telegram zendt, en laat Jane, het linnenmeisje, zoo spoedig mogelijk door een ziekenauto halen, en naar een gasthuis brengen. Ik heb haar moeten bedwelmen tot mijn leedwezen, want zij dreigde mijn plannen in de war te sturen. Morgenochtend zal zij geheel hersteld zijn. Nogmaals stel mij geen vragen, de tijd dringt! Ik ga nu onderzoeken of de inlichtingen van dat meisje eenig nut hadden en de man die uw dochter zoozeer liefhad moet daar bij zijn! Wie weet doet hem dit haar liefde wel terugwinnen!”

Olaf Kaldrup, trillend van opwindung, schreef haastig een adres op een stukje papier, dat Raffles in zijn zak deed verdwijnen en stotterde:

„Als het waar is, en als gij slaagt, dan, al zoudt gij duizendmaal Raffles zijn, dan beschouw ik u als mijn vriend, die voortaan steeds op mijn hulp zal kunnen rekenen!”

„Ik hoop het zonder die hulp te kunnen stel-

len, mijnheer Kaldrup!" antwoordde Raffles koeltjes. „Ik ben gewoon zelfstandig te handelen. Zoodra ik eenig bericht heb, zal ik u dat zelf komen mededeelen. Geen telegrammen, die zouden Boris Bonescu de vlucht doen nemen, of althans op zijn hoede doen zijn, en hoe meer van de bandieten wij kunnen vangen, des te beter! Tot ziens, en ik hoop u goede tijding te kunnen brengen. En vooral, verander niets in uw gewoonten.”

Vóór de spoorwegkoning nog iets had kunnen zeggen, had Raffles het vertrek reeds verlaten.

Hij nam het geblaseerde, een weinig nuttige air van den veel gelezen, invloedrijken journalist weder aan, die in Parijs geboren en getogen is, daalde de trap af, terwijl hij zijn opschrijfboekje wegstak, alsof hij zoeven notities had gemaakt en vond beneden in de vestibule Boris Bonescu, die de deur voor hem opende, zonder in het minst te bevroeden, dat die coquet trippelende Parijzenaar de man was, die hem doorzien had, en wiens doodsvijand hij moest zijn.

Een oogenblik dacht Raffles er over den kerel aanstonds te laten arresteeren, maar hij vreesde dat de voortreffelijke organisatie van de Bende ten gevolge zou hebben, dat het bericht daarvan binnen enkele uren te Newport bekend zou zijn, zoodat Yan Bonescu tijdig zou zijn gewaarschuwd, en dat moest tot iederen prijs worden vermeden.

Hij trippelde weer weg zooals hij gekomen was, onder het oog van den dikken man met het roode hoofd, die op dezelfde plek als in den grond geworteld scheen, voor zijn boekwinkels, en wist van een verkeersopstopping gebruik te maken, om zich snel en ongezien te verwijderen. Hij bemerkte de wachtende auto, en stapte er in, na Henderson vlug het adres van Sven Borne te hebben genoemd.

Twintig minuten later — de auto bleek inderdaad een harde looper te zijn — stond hij tegenover een breed geschouderden, zeker niet mooien Zweed, wiens gelaat echter goedheid, eerlijkheid en wilskracht uitdrukte.

Zijn oogen maakten alles goed, zij waren groot, blauw als een Zwitserssch meer en buitengewoon helder.

Zonder zijn naam te noemen, deelde Raffles hem eenvoudig mede, wat hij ontdekt had en wat er zoeven ten huize van Olaf Kaldrup was voorgevallen, en Sven Borne luisterde, terwijl zijn adem zwaar ging, en hij den arm van Raffles als in een ijzeren schroef gevat hield tusschen zijn sterke vingers.

Hij liet hem nauwelijks uitspreken en riep toen:

„Natuurlijk ga ik met u mede! Mijn hemel, het denkbeeld, dat ik het misschien mag zijn

die haar aan de klauwen van dien schurk onttrekt, dat ik hem de hersens kan verbrijzelen, het is bijna te mooi om waar te kunnen zijn! Ik zal dadelijk voor een auto zorgen... mijn revolver...”

„Dat laatste kan er desnoods mee door, mijnheer Borne, maar voor het eerste hebben wij al gezorgd!” zeide Raffles glimlachend. „Voor het overige zal ik u veel kalmte aanraden, en — heel veel mannelijke kracht ook — als het eens mocht blijken, dat wij toch nog te laat zijn!”

De jonge Zweed verbleekte op een vreeselijke wijze, en zijn tanden knarsten hoorbaar, terwijl hij een gebaar maakte als iemand die met kracht op een aanbeeld slaat. Hij herstelde zich echter onmiddellijk weer, en zeide afgemeten:

„Als dat zoo mocht zijn, dan is voor mij alle geluk op aarde henen, maar dan zal ik de voldoening hebben gehad, die schoft daarginds met deze eigen handen de keel te hebben dichtgeknepen. En ik beloof u dat ik volkomen kalm zal zijn, en in alles uw aanwijzingen zal volgen, al weet ik niet wie gij zijt, ik begrijp wel dat gij een zeer bijzonder, een zeer schrander man moet wezen! En nu op weg!”

Sven Borne belde om zijn kamerbediende, gaf den man op fluisterenden toon een paar bevelen, nam een groote browning uit de lade van zijn schrijftafel, nam haastig regenjas en reispet van den bediende over, die er mee was komen aandragen, en volgde Raffles.

Voor het huis vond hij Brand, die daar scherp had rondgezien naar mogelijke spionnen, werd met een paar woorden aan hem voorgesteld, monsterde met een bewonderenden blik de gespierde gestalte van den chauffeur, en stapte in de auto.

Raffles gaf Henderson zijn instructies, stapte op zijn beurt in, en in pijlsnelle vaart stooft de auto langs de breede straten en verliet New-York aan de noordzijde.

Goede sneltreinen doen in het zomerseizoen vier uren over den weg van New-York naar Newport, een veel bezochte badplaats, ten zuiden van Boston, maar de auto legde dien afstand in drie uren af, en het ging nog veel te langzaam naar den zin van Sven Borne, die heel weinig sprak, en die fijngevoelig genoeg was, geen onderzoek naar de identiteit van zijn vreemde bezoekers in te stellen, nu zij zelven hun incognito wenschten te bewaren.

De auto stopte, zoodra de allereerste huizen van het schilderachtig gelegen badplaatsje in het gezicht kwamen.

De duisternis was toen reeds sedert eenigen tijd gevallen.

Een rustig kuierende politieagent legde Hen-

derson nauwkeurig de ligging van „White Cottage” uit.

Men wist echter wel, met wat voor soort man men te doen kreeg, en Raffles was nu wel zoo verstandig, de auto te stallen in een garage, die omstreeks een halve kilometer van de kleine villa verwijderd was.

Toen de vier mannen deze inrichting te voet weer verlieten, hield Sven Borne Raffles midden op den eenzamen, breeden weg staande, en zeide op zachten toon:

„Zouden wij nu niet eenvoudig de politie in den arm nemen? Waarom laten wij den kerel niet zonder meer arresteren?”

„Het is duidelijk, mijnheer Borne, dat gij nog niet op de hoogte zijt van de hulpmiddelen der Bende! Wij hebben niet met kinderen te doen, dat verzeker ik u! Die Bonescu is natuurlijk op zijn qui vive, en wanneer zich in de verte maar een uniformpet vertoont, zal hij langs een achterweg het hazenpad kiezen! En niet alleen, voor zoover ik hem ken! Het is trouwens de vraag of die villa wel alleen door hem en Sigrid Kaldrup bewoond wordt! Verder moeten wij er rekening mede houden, dat al zijn zoogenaamde bedienden tevens zijn handlangers zijn, die het slachtoffer moeten bewaken en desnoods met geweld vasthouden, in het geval zij zich zou bedenken, berouw zou krijgen en zou willen vluchten!”

„Het is mij onbegrijpelijk, dat zij haar vader nog in het geheel niet heeft geschreven, al was het maar om hem vergiffenis te vragen!”

„Dat heeft zij misschien wel gedaan, maar gij kunt gerust gelooven, dat er geen enkele brief van haar gepost is, of Bonescu moest het hebben goedgekeurd! En nu zullen wij, als gij het goedvindt, ons plannetje eens opmaken! Ik denk dat dat witte huis daar op dien lagen heuvel het einddoel is, en ik moet erkennen dat het strategisch een heel sterk steunpunt is. Onze man kan van daar af den ganschen omtrek naar alle windstreken overzien. Gelukkig is het nu donker en dat is in ons voordeel. Ik behoeft u niet te zeggen dat wij niet zullen aanschellen! Wij zullen eenvoudig het huis omsingelen, en tegelijkertijd een soort van stormloop ondernemen, en wij zullen heel voorzichtig zijn, want ik vrees voor listen en lagen! En nu zullen we eerst den toestand eens gaan opnemen!”

De vier mannen liepen zwiiggend voort, gedurende bijna een kwartier, langs den bijna volkomen verlaten weg, want het seizoen was reeds lang afgelopen, en nu stonden zij voor het kleine, witte huis, waarvan eenige vensters op de eerste en eenige verdieping verlicht waren. Er liep een ijzeren hek omheen, en reeds strekte Borne ongeduldig de hand uit naar de

knop van het deurtje, toen Raffles haastig fluisterde:

„Wees voorzichtig, laat ik eens eerst zien..”

Hij haalde zijn klein voltamertje te voorschijn en hield dit bij het ijzeren hek. Onmiddellijk begon het wijzertje onrustig te draaien.

„Ik dacht het wel, er loopt een zeer sterke elektrische stroom door!” mompelde Raffles.

„Gij ziet het nu, dat wij niet met den eersten den besten te doen hebben! Henderson! Til ons eens netjes en voorzichtig over dat electrisch geladen hek heen. Ik denk dat in die kleine garage daar wel de elektrische machine zal staan, die het ding met stroom laadt. Is dat zoo, dan zal ik ze uitschakelen en je een teeken geven met mijn zaklantaarn, zoodat je ook zelf kan binnenkomen.”

Zonder dat hem dit eenige inspanning kostte, tilde de reus een voor een de drie mannen, zelfs den zwaren Borne, als ware het kinderen, over het hek dat ongeveer een meter hoog was, en wachtte rustig totdat hij in de duisternis het elektrische zaklampje zag knipoogen, ten teeken dat het hek ontladen was.

Hij trad nu zelf binnen, liep zachtjes over den grasrand langs den breeden oprijweg, en voegde zich bij de drie anderen mannen die ongeduldig op hem wachtten.

„Dit is mijn plan!” begon Raffles fluisterend. „Gij ziet dat er een soort balcon over bijna de geheele breedte van het huis loopt. Ik zal de balustrade juist kunnen bereiken, als ik op de schouders van mijn braven vriend hier klim. Charles, jij zult mijn voorbeeld volgen! Wij drukken dadelijk een ruit in, en zoodra gij beiden dat geluid hoort, aarzelt gij niet, om met uw schouders de achterdeur te verbrijzelen! Gij zijt beiden sterke mannen, en zij zal bij den eersten schok bezwijken! Vooruit — opgepast!”

Henderson zette zich schrap en met aapachtige vlugheid klom Raffles op zijn schouders, kon nu juist de balustrade grijpen van het balcon, trok er zich zonder eenig gerucht aan op en een oogenblik daarna stond ook Brand naast hem.

Raffles wachtte even totdat hij kon vermoeden dat Henderson en Borne den achterkant van het huis bereikt hadden, omwikkelde zijn vuist met zijn bouffante, en sloeg de ruit van een der verlichte vensters in die met luid gerinkel zich begaf. Hij stapte onmiddellijk door door de opening, door Brand gevolgd.

Met een luiden vloek ijldoer daar binnen een man naar de deur, waarschijnlijk met het plan den schakelaar van het licht om te draaien, maar Raffles was met twee sprongen bij hem en velde hem met een vreeselijken vuistslag ter aarde.

Met een zwaren bons viel het lichaam van den man op den vloer.

Onmiddellijk werd het in het huis levendig, men hoorde snelle voetstappen, maar boven alles uit het krakend gesplinter van een deur-paneel, dadelijk gevolgd door een harden slag van de geheele deur op het marmer van een vloer, en een doordringende kreet van een vrouw.

Raffles wierp de deur open, en zag juist een man op den rug, die vliegensvlug voor hem uitsnelde en een trap afliep met een revolver in de hand.

Hij was nog niet beneden, of hij schoot reeds over het hoofd heen van een doodsbleeke vrouw, die zich met een uitdrukking van ontzetting op het gelaat tegen den gangmuur gedrukt had.

De kogel floot Borne rakelings langs het hoofd en tot een tweede schot kwam het niet. Want met een lach van geluk, alsof hij ten feest ging, vloog de reusachtige Zweed op hem toe, greep hem bij het middel vast, tilde hem van de traprede, en wierp hem vele meters van zich af, zoodat het hoofd van den man bonsde tegen het eikenhouten paneel, waarmede de gang aan de achterzijde bekleed was.

Het was de schoone Bonescu in eigen persoon, die daar zoo hardhandig buiten gevecht was gesteld.

Intusschen was Henderson van achteren door twee kerels besprongen, maar de reus lachte eens vroolijk, drukte er een bijna plat tegen den gangmuur, en wierp den tweede over zijn hoofd heen in een bosje cactussen van den

achtertuint, welke kunstbewerking de ongelukkige, wien dit lot trof, met een gehuil van pijn en woede begroette dat echter spoedig overging in een pijnlijk gekreun.

En daarmede was het gevecht reeds beëindigd, want meer dan vier mannen, waarvan er drie als bedienden bleken gekleed te zijn, bevatte het huis niet.

En nu kwam de doodsbleeke vrouw wankelelend een paar stappen naar voren, met de trillende armen uitgestoken naar Sven Borne, tot zij aan zijn borst lag, en stamelde:

„God lof, ik was zoo bang, zoo vreeselijk bang! Hoe heb ik het kunnen doen! Ik moet verblind zijn geweest, waanzinnig! Sven, ben je niet boos? Vergeef je 't me?”

De Zweedsche reus gaf wel geen antwoord door te spreken, maar zijn zwijgen kon volstaan, hij nam haar gelaat tusschen zijn groote sterke handen en kuste haar, zich niet bekommerend om de drie zonderlinge helpers, die zich overigens reeds hadden verwijderd en naar de politie seinden...

Een half uur later werd Boris Bonescu in de woning van Kaldrup na een heftigen tegenstand en na een agent te hebben verwond, gearresteerd, evenals de dikke man met het roode gezicht, en een van de zoogenaamde oude dames. De andere wist te ontsnappen. Maar in elk geval had Raffles den eersten slag gewonnen, en hij kon trotsch zijn op zijn werk, want de Spoorwegkoning had hem een onbegrensd crediet toegezegd ter bestrijding van de Bende van het Kwade Oog.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het verlaten erf.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. f 2.45
Tijdelijk franco voor slechts

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareren!" Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei practische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf" is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche

VIRGINIA